

รถคันจิ๋วสีเหลืองสดแล่นจิ่วไปบนพื้นกระเบื้อง ก่อนจะชนเสาปูนแล้วหยุดกึก ไม่นานรถอีกคันก็แล่นตามมา คราวนี้เป็นรถสปอร์ตสีแดงเพลิงซึ่งเมื่อกระทบมุมเสาก็หักเลี้ยวเองโดยอัตโนมัติ รถคันนั้นแล่นต่อจนเลยขอบเฉลียง ตกกลิ้งลงไปบนบันไดเสียงดังแกรกรกราก ร่างเล็กกลมป้อมก้มตัวเอื้อมหยิบรถของเล่นทั้งสองคันมาวางลงบนพื้น ดึงถอยหลังก่อนจะปล่อยให้แล่นจิ่วออกไปพร้อมกันอีกครั้ง

เด็กชายรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่มีใครเล่นกับเขาเลย คุณอาที่เคยแวะเวียนมาเล่นด้วยกันก็ไม่อยู่ เด็กชายได้ยินแม่เล่าให้ยายฟังว่าคุณอาไปเรียนต่อเมืองนอก อีกหลายปีกว่าจะกลับ เขาจึงได้แต่เฝ้ารอให้ถึงวันจันทร์เร็ว ๆ จะได้ไปเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน

อากาศร้อนอบอ้าวจนอึดอัด เด็กชายขยับคอเสื้อเพื่อไล่ความร้อน นึกอยากกลับเข้าไปในบ้าน แต่รู้ว่ายังกลับเข้าไปไม่ได้ เพราะเสียงได้เถียงจากข้างในยังดังแว่วออกมาเป็นระยะ

“ฉันจะให้พวกเธอเตือนละห้หมีเน เซ็นไบหย่าแล้วย้ายออกไปซะ”

“ฉันไม่หย่า! ฉันไม่ปล่อยให้คุณไปเสวยสุขกับคนอื่นน่หรือ!”

“อย่าเรียกคุณวิแบบนั้น”

“ทำไม? แต่ต้องไม่ได้เลยหรือไง! เป็นผู้ลากมาดีแต่มาแย่งหัวชาวบ้าน มันก็ต้องเรียกอีได้ทั้งนั้นแหละ อี้ว! อี้แพศยา! อี้หน้าดำ...”

เผียะ!

เสียงตบฉาดใหญ่ตามมาด้วยเสียงของตกรกระแทก

เด็กชายผุดลุกขึ้นหน้าตาตื่น รีบเปิดประตูวิ่งเข้าไปในบ้าน แม่ของเขานั่งอยู่บนพื้น ยกมือกุมแก้ม ใบหน้าแดงามชูปชิตเลอะเปรอะด้วยน้ำตา ผู้ชายคนนั้นยืนอยู่ตรงหน้าแม่ เจ้าตัวกำหมัดแน่น โพล่งออกมาด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว

“ใครกันแน่ที่หน้าด้าน! เธออย่าลืมนะว่าที่ฉันต้องจดทะเบียนสมรสกับเธอ ก็เพราะเธอจงใจปล่อยให้ตัวเองตั้งท้องไว้เด็กนั้น แล้วให้แม่ขนนักข่าวมาแฉฉัน นางเอกขวัญใจประชาชน...เฮอะ! ก็แค่ผู้หญิงร้านหลอกจับผู้ชายรวย ๆ”

ประโยคหลังเปลี่ยนเป็นคำ่นเสียงดูหมิ่น คนพูดหมุนตัวกลับมาประจันหน้ากับเด็กชายซึ่งยืนนิ่งค้างมองอยู่ ความตกใจและรู้สึกผิดดูบผ่านเข้ามาในแววตาแวบหนึ่ง แต่เมื่อสบตากับดวงตากลมซึ่งจ้องเขม็งเหมือนจะกล่าวโทษ ใบหน้าของชายหนุ่มก็เปลี่ยนเป็นเคียดแค้นชิงชัง

“มองฉันทำไม แกมันพวกเดียวกับแม่แก เกิดมาเพื่อช่วยมันแยกฉันจากคนที่ฉันรัก!”

มารดาของเด็กชายเพิ่งได้สติตอนที่อีกฝ่ายกำลังจะเดินออก

จากบ้านไป เธอผุดลุกขึ้นแล้วรีบวิ่งเข้าไปเกาะแขนผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี ส่งเสียงห้ามสลับอ่อนวอน “คุณจะไปหามันใช่ไหม ฉันไม่ให้คุณไป อย่าไปนะ!”

“พอชะทีเถอะ!” ชายหนุ่มออกแรงผลักจนหญิงสาวล้มลงอีกครั้ง เธอล้มแปะลงบนกระเบื้องบ้านอย่างอ่อนแรง ได้แต่เฝ้ามองภาพรถคันหรูแล่นออกไป คนงานของบ้านใหญ่ซึ่งทำงานอยู่ไม่ไกลละโรงก้น้ำมาดูอย่างใครรู้แต่ไม่มีใครคิดจะเข้ามาถามไถ่

เด็กชายพยายามช่วยดึงมารดาให้ลุกขึ้นแต่กลับถูกปิดมือออกแม่ของเขาเดินเข้าบ้านตรงขึ้นไปบนชั้นสอง ชั่งตัวอยู่ในห้องนอน พลังร้องไห้สะอึกสะอื้น เด็กชายยืนฟังอยู่หน้าประตูจนกระทั่งเสียงร้องไห้ค่อยๆ แผ่วลงจนเงียบหายไป แม่คงกินยาและหลับไปอีกแล้ว แม่มักจะกินยาแล้วนอนหลับนานเป็นวัน หลายครั้งก็ลืมไปว่าเขายังไม่ได้กินข้าว เด็กชายจึงต้องหัดหาอาหารใส่ท้องด้วยตนเอง

กลางดึกฝนที่ตั่งเค้ามามาตั้งแต่บ่ายก็ตกกระหน่ำ แม่ยังไม่ออกมาจากห้อง เด็กชายคุ้ยหาขนมกินแล้วเข้านอน กระทั่งเช้าวันต่อมาฝนยังตกหนักอยู่ เด็กชายเห็นแม่ไม่ออกมาเสียทีจึงลองเปิดประตูห้องเข้าไปดู

แม่นอนอยู่บนเตียง ตัวเย็นซีด เรียกเท่าไรก็ไม่ตื่น เด็กน้อยเขย่าตัวแม่เรียกเสียงดังแข่งกับเสียงฝนและเสียงฟ้าร้อง

“แม่! แม่อะ!”

ครีน ครีน

จับพลันเด็กชายรู้สึกว่าคุณจ๋องมองจึงเงยหน้าขึ้น เขาเห็นแม่นอนอยู่ตรงปลายเตียง เลื่อนรางท่ามกลางแสงสลัว ดวงหน้าขาวซีดมองมาด้วยแวตาสี้นหวังระคนเศร้าสร้อย

ชายหนุ่มซึ่งนอนอยู่บนเตียงสะดุ้งแล้วลืมตาพริบ เสี่ยง
ฝนสาดกระทบหน้าต่างซ้อนทับกับเสียงพายุฝนในความฝัน ภายใน
ห้องนอนมืดสลัว เขานอนนิ่งมองเพดาน กำหนดลมหายใจเข้าออก
ปล่อยให้ร่างกายค่อย ๆ ซึมซับความเป็นจริงรอบตัวแล้วจึงพลิก
ตะแคงมองดูตัวเลขเรืองแสงของนาฬิกาบนโต๊ะหัวเตียง

5.05 ก่อนเวลาตื่นปกติประมาณครึ่งชั่วโมง ถือว่าไม่เข้าเกิน
ไปนัก

ชายหนุ่มขยับตัวลุกขึ้นเดินไปเข้าห้องน้ำ ไล่สีขาวหน้ากระจกเงา
ส่องให้เห็นใบหน้าคมคายซึ่งดูซีดเผือดไปเล็กน้อย ชายหนุ่มยกมือ
ลูบหน้าปluckตัวเองให้ตื่นเต็มตา ก่อนจะจัดการธุระส่วนตัว กิน
อาหารเช้าง่าย ๆ แล้วเดินลงมาชั้นล่าง

ห้องฟ้าสว่างแล้วตอนที่เขาดันประตูเหล็กยึดติดขอบผนังทั้ง
สองด้าน ตึกแถวห้องนี้ถูกทิ้งร้างมาหลายปีก่อนเขาจะมาซื้อ ประตู
เหล็กยึดกับบานพับบังตาผิดหมด ตอนแรกชายหนุ่มกะจะรื้อออก
ทั้งแผง แต่พอตรวจสอบดูดี ๆ ประตูเหล็กกับรางเลื่อนยังแข็งแรง อีก
ทั้งรางยังเป็นแบบรางโค้งซึ่งไม่ได้เห็นบ่อยนัก เขาจึงให้ช่างรื้อแค่
บานพับชั้นใน ซ่อมประตูเหล็กยึดแล้วทาสีใหม่ ถึงบริเวนนี้จะเพิ่ม
ขึ้น แต่ก็ได้ประตูเหล็กคลาสสิกแปลกตาเข้ากับสไตล์ร้านพอดี

ฝนที่ตกหนักช่วงเช้ามืดเริ่มแผ่วลงแต่ยังคงโปรยปรายลงมา
ไม่ขาดสาย ชายหนุ่มเงยหน้ามองกลุ่มเมฆมุกขมัวบนท้องฟ้า ฝน
คงตก ๆ หยุด ๆ แบบนี้ทั้งวัน ดูทำวันนี้ดูค้ำจะน้อย เขาเดินกลับ
เข้าร้านมาเปิดเครื่องปรับอากาศ เตรียมเครื่องชงกาแฟและอุปกรณ์
ต่าง ๆ หลังจากนั้นจึงค่อยลงมือทำความสะอาด

เจ็ดโมงเช้าเบเกอรี่เจ้าประจำเอามาส่ง ชายหนุ่มหยุดมือ
ไปรับของแล้วจึงไปเช็ดกระจกหน้าร้าน ไม่ทันไรฝนก็เทกระหน่ำลง

มาอีกตามคาด เขากำลังย่อตัวเช็ดขอบประตูตอนที่ใครอีกคนวิ่งฝ่าฝนเข้ามาหลบตรงชายคา จากมุมนี้เห็นเพียงร่องเท้าผ้าใบสีขาวมอมแมมเปียกโชก และ ข้อเท้าเล็กกับปลีรองเท้าจากชายกระโปรงยาวสีอ่อนเท่านั้น

ชายหนุ่มรีบผุดลุกขึ้นแล้วขยับถอยหลังห่างออกไปเพื่อไม่ให้เสียมารยาท คนที่ยืนอยู่หน้าประตูคงยังไม่ทันสังเกตเห็นว่าในร้านมีคนอยู่ คนที่ตัวค่อนข้างบางคนนั้นยืนกอดอก ผมประบ่าเปียกชุ่มหยาดน้ำหยดจากปลายผมตกลงมาบนหัวไหล่ ครู่หนึ่งเจ้าตัวคงรู้สึกได้ว่ามีสายตาดำจ้องมองจึงหันกลับมา สบตากับเขาที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามประตูกระจกใสเข้าพอดี

ใบหน้าขาวซีดนั้นเบิกตาโตก่อนจะก้มศีรษะขอโทษขอโพยแล้วทำท่าจะผละไป ชายหนุ่มจึงรีบก้าวไปเปิดประตู ยิ้มให้แล้วเอ่ยชวน “ร้านกำลังจะเปิด เข้ามาหลบฝนข้างในก่อนก็ได้เนอะครับ”

คนฟังทำท่าลังเล เจ้าตัวหันมองสายฝนที่กำลังตกหนักอย่างขังใจ สุดท้ายก็พยักหน้า ชายหนุ่มกลับป้ายจาก Close เป็น Open แล้วเดินเข้าไปข้างในเคาน์เตอร์ ดันเมนูเครื่องดื่มไปตรงหน้าลูกค้ารายแรก “รับอะไรดีครับ เบเกอรี่มีแซนวิชพูน่ากับคัสชิ่งขนมครับ”

อีกฝ่ายก้มหน้าก้มตาดูเมนูไม่ยอมสบตาแล้วสั่งออร์เดอร์ด้วยเสียงแหบแผ่ว “ลาเต้ร้อน”

“ลาเต้ร้อนหนึ่งที่นะครับ รอลักรู้ครับ” เจ้าของร้านทวนออร์เดอร์ก่อนจะหันไปหยิบแก้วกาแฟ ระหว่างที่เขากำลังเตรียมเครื่องดื่ม ลูกค้าคนนั้นก็เดินไปนั่งตรงโต๊ะริมหน้าต่างกระจก ชายหนุ่มเปิดเครื่องทำเอสเปรสโซ รองกาแฟหมกรุ่นใส่ถ้วยกระเบื้องรินนมสดลงไปตามด้วยฟองนมแล้วจึงนำไปเสิร์ฟ

“ลาเต้ร้อนได้แล้วครับ”

อีกฝ่ายก็ยิ้มศีรษะเป็นเชิงขอบคุณ ชายหนุ่มยิ้มรับแล้วเดินกลับมาที่หลังเคาน์เตอร์ เขาเหลือบมองลูกค้าซึ่งกำลังยกกาแฟขึ้นจิบ เห็นอีกฝ่ายนั่งห่อไหล่จึงหยิบรีโมตเครื่องปรับอากาศมากดปรับอุณหภูมิให้อุ่นขึ้นอีกนิด หลังจากนั้นก็เดินไปที่ครัวด้านหลัง เปิดตู้เย็นนำขนมที่เพิ่งรับมาจัดเรียงใส่ตู้แช่ตรงข้างเคาน์เตอร์ เสร็จแล้วค่อยหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาดูดูเป็นครั้งแรกของวัน

พนักงานพาร์ตไทม์ไลน์มาขออนุญาตเข้างานสายเพราะน้ำท่วมซอยหน้าบ้าน เจ้าของร้านตอบกลับไปว่า ไม่เป็นไร รอน้ำลดแล้วค่อยมาก็ได้ วันนี้ลูกค้าคงน้อย

...ตอนนี้ก็มีแค่คนเดียว

เขาเงยหน้ามองลูกค้าตรงโต๊ะริมหน้าต่าง เจ้าตัวนั่งทำคางเหม่อมองสายฝนอยู่เงียบ ๆ ดูเป็นภาพแปลกตาสำหรับเจ้าของร้าน กาแฟที่ลูกค้าวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังไม่ทันนั่งโต๊ะก็หยิบโทรศัพท์มาถ่ายรูป ไม่ก็ก้มหน้าก้มตาไถโซเชียลกันหมด เสียงแฉ่งเตือนดังขึ้นเบา ๆ ชายหนุ่มก้มมองหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้ง คราวนี้เป็นข้อความจากคนที่อยู่ไกลกันคนละเขตเวลา

: Hi son, เปิดร้านหรือยัง ว่างคุ้ยไหม

: อาคอลลไปอวยพรวันเกิดคุญย่า

: เห็นว่าเราไม่ไปงานเลี้ยงหรือ

ครับ :

เขาตอบกลับคำเดียวแต่ตอบได้ทั้งสองคำถาม อีกฝั่งซึ่งชินชา กับปฏิกิริยาของหลานชายแล้วส่งสติ๊กเกอร์ส่ายหน้ากลับมา ก่อนจะพิมพ์ต่อ

: รู้ละว่าไม่ชอบ แต่ก็ต้องโผล่หน้าไปสักหน่อย
: เราอยู่กรุงเทพฯ นะ ไม่ได้อยู่ที่นี้เหมือนตอนเด็ก ๆ
จะอยู่ที่ไหน ผมก็ไม่ใช่ที่ต้อนรับอยู่ดี :
ถ้าโผล่ไปเดี๋ยวก็มีคนไม่พอใจเปล่า ๆ :
: เอ้อ เปื่อจะคุยกับเด็กดี้อ เอาที่สบายใจแล้วกัน
: แต่ว่าง ๆ ก็แวะไปบ้านใหญ่บ้าง คุณย่าถามถึง

พวกเขาคุยกันอีกสองสามคำ อีกฝั่งเลิกงานแล้วกำลังจะขับรถกลับบ้านจึงตัดบทสนทนา ชายหนุ่มวางโทรศัพท์มือถือแล้วเงยหน้าขึ้น ลูกค้าโต๊ะริมหน้าต่างเดินมาจ่ายเงิน เขาเห็นว่าด้านนอกฝนยังคงตกหนักจึงเสนออย่างเอื้อเฟื้อ “ออกไปตอนนี้นั่งลำบาก นั่งรอจนฝนซาก่อนก็ได้นะครับ”

อีกฝ่ายก้มหน้าจุดพลางส่ายหน้า “ต้องกลับแล้ว”

เจ้าของร้านพยักหน้ารับรู้แล้วกดเครื่องคิดเงิน ลูกค้าคนนั้นจ่ายเงินแล้วทำท่าจะเดินออกไป ชายหนุ่มจึงเรียกไว้อีกครั้ง “เดี๋ยวครับ คุณ” เขาริบก้มลงหยิบร่มที่เก็บไว้ใต้เคาน์เตอร์เดินออกมายื่นส่งให้ “ฝนตกหนัก เอาจร่มคันนี้ไปใช้เถอะครับ ไว้วันหลังถ้าคุณผ่านมาแถวนี้ค่อยเอามาคืน หรือถ้าไม่สะดวกมาก็ไม่เป็นไรครับ”

คนรับดูแลอยู่ชั่วคราว แต่สุดท้ายก็ยื่นมือมารับร่มไปจนได้ เจ้าตัวเปิดประตูกระจก ทางร่มแล้วเดินแกมวิ่งจากไป ชายหนุ่มเดินมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูมองร่างบอบบางที่ค่อย ๆ ถูกกลืนหายไปกับสายฝนด้วยแวตาคุ่นคิด

คนตัวเล็กในชุดกระโปรงยาวก้าวลงจากรถเมล์ เดินเข้า
ซอยตรงไปยังอพาร์ทเมนต์ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ฝนเริ่มซาตช่วงไปบ้าง

เธอเดินมาถึงชายคาตึกแล้วดึงร่มเก็บ ร่องเท้าผ้าใบที่สวมอยู่เปียกโชก คุณนี้คุโปรดเสียด้วย เดี่ยวพอถึงห้องจะต้องรีบล้างแล้วตากให้แห้ง ป้าคนเฝ้าอพาร์ทเมนต์กับลูกสาววัยรุ่นกำลังช่วยกันกวาดน้ำข้างตรงหน้าทางเข้า พอเห็นคนที่เดินเข้ามา ป้าก็เอ่ยทัก “อ้าว คุณเปียกมาเลย ฝนตกแต่เช้า ลำบากแย่”

คนถูกทักเพียงแค่อ้อมแล้วพยักหน้าแทนการตอบรับ หลังจากนั้นก็รีบเดินขึ้นห้องไป จึงไม่ได้ยินเสียงลูกสาวป้าซึ่งเอ่ยถาม

“คนเช่าคนใหม่เหรอแม่ ห้องไหนอะ ทำไมหน้าคุ่นๆ”

“คนเช่าเก่า นักศึกษาห้อง 413 ไง”

“อะ?! นักศึกษาห้อง 413 เอ้า! ตกลงเขาเป็นหรือ?”

“ไม่รู้โว้ย เรื่องชาวบ้าน แกอย่าไปยุ่งกับเขาเลย”

ผู้ตกเป็นหัวข้อบทสนทนาเดินขึ้นบันไดไปชั้นสี่ เปิดห้องแล้วรีบถอดรองเท้าออกล้างตาก กางร่มพับไว้ตรงระเบียบ ก่อนจะเข้าไปอาบน้ำสระผมแล้วกลับออกมาด้วยชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น

เจ้าตัวเป่าผมจนแห้ง ก่อนจะหยิบสมุดเล่มเล็กบนหัวเตียงแล้วเดินไปทรุดนั่งลงตรงโต๊ะเล็กซึ่งใช้เป็นทั้งโต๊ะกินข้าวและโต๊ะทำงาน เปิดสมุดออกแล้วเขียนข้อความลงไป พอเขียนจบก็เอาสมุดกลับไปวางไว้ตรงหัวเตียงตามเดิม หลังจากนั้นค่อยเอนหลังลงนอนแล้วหลับตา

ไม่กี่อึดใจต่อมา ‘เขา’ ก็ลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่ทำคือเหลือบมองนาฬิกาบนผนัง เกือบเที่ยงแล้ว แต่เสื้อผ้าที่สวมอยู่ไม่ใช่ชุดที่ใส่นอนเมื่อคืน นี้ออกไปข้างนอกมาสินะ เด็กหนุ่มขยับลุกนั่งฟังหัวเตียงหยิบสมุดที่วางอยู่มาเปิดอ่าน

7.30-11.30

ออกไปหอก่มาแต่ไม่เจอคนดูแลหอ ขากลับฝนตกหนักมาก ต้องแวะเข้าไปรอในร้านกาแฟเลยกลับมาช้า รองเท้าผ้าใบของฟ้าเปียกหมดเลย ขอโทษนะ

คนที่ร้านให้ยืมร่มกลับมา ฝนตกไว้ตรงระเบียบง ฝากฟ้าช่วยเอาไปคืนเขาที่ ร้านกาแฟตรงหัวมุมปากซอย 35/1 เป็นร้านเปิดใหม่ ฝนไม่ได้ดูชื่อร้าน จำได้แต่ว่าหน้าร้านทาสีขาวกับเทา

คุณพนักงานในร้านชงกาแฟอร่อยมาก ฟ้าน่าจะชอบ
,ฝน

เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว ลูกเดินไปดูตรงระเบียบงห้อง รองเท้าผ้าใบสีขาวคูโปรดของเขาวางพาดอยู่บนราวตากผ้า เปียกโชกจนน้ำหยดต้ง ๆ ข้างกันคือร่มสีเทาเข้มคันใหญ่ที่ยังหมาดฝนอยู่เช่นกัน เขายกมือขยี้ผมพลางบ่นอย่างอ่อนใจ

“เฮ้อ หาเรื่องยุ่งให้กันอีกแล้ว ฝนนะฝน”

เด็กหนุ่มในชุดเสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนพอดิตัวยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า สองกระจกพลางรวบเส้นผมประบ่าไปข้างหลังแล้วใช้ยางรัดไว้ลวก ๆ เขาสวมซอกปัทบเสื้อยืดก่อนจะเดินไปหยิบรองเท้าผ้าใบคูโปรด ดีที่เมื่อวานเอาหนังสือพิมพ์ยัดแล้วตากพัดลมไว้ทั้งคืน ตื่นเข้ามาเลยแห้งพอสมควรได้ ไม่งั้นเขาจะต้องเขียนบ่นฝนลงไปในสมุดยาวเหยียดแน่

เรื่องรองเท้าจบไปแล้ว ทีนี้ก็เหลือร่มที่ต้องเอาไปคืน เด็กหนุ่มมองร่มสีเทาซึ่งวางพียงผนังห้องอยู่อย่างข้งใจ ดันเป็นร่มคันใหญ่ไม่ใช่ร่มพับ เก็บใส่กระเป๋าก็ไม่ได้อีก แต่ไหน ๆ วันนี้เขาก็เลิกเรียนเร็ว อีก

ทั้งร้านกาแฟที่ว่าเป็นทางผ่าน ขากลับแวะเอาไปคืนเจ้าของให้
เรียบร้อยแล้วกัน

“เพิ่งได้ฤกษ์เสด็จมาหรือครับ คุณเวหา ภูนี้กว่าวันนี้คุณมี
โสดแล้วนะเนี่ย”

ดินแดนเอ๋ยทักเมื่อเขาเดินเข้ามาในห้องเรียน คนถูกทักยก
ไหล่ก่อนจะตอบ “ก็หอกูอยู่ไกล เรียนแปดโมง มาทันก่อนอาจารย์
เข้าก็ดีแค่นั้นแหละ” เขาทรุดนั่งลงข้างเพื่อนแล้ววางร่มที่ถือมาพึ่ง
เก้าอี้เล็กเซอร์ตัวที่ว่าง

อชซึ่งนั่งอยู่อีกฟากชะโงกหน้ามามบ่นบ้าง “กูบอกแล้วว่ามึง
จะย้ายหอทำไมก็ไม่รู้ ไกลก็ไกล รอรถเมล์นานอีก เสาร์-อาทิตย์กู
จะชวนตั้งดีหมู่หะ มึงก็ขี้เกียจมา พวกกูจะไปหาเองก็ไกลฉิบหาย”

ตอนปีหนึ่งอชอยู่หอพักเดียวกับเขา เรียนคณะเดียวกัน อยู่
หอพักเดียวกัน เลยสนิทกันเร็ว พวกเขาผละกันไปในนั่งเล่นนอนเล่น
ห้องของอีกคนเป็นประจำ พอจู่ๆ เวหาย้ายออกไปอยู่หอพาร์ตเมนต์
ไกลลิบ อีกฝ่ายเลยบ่นไม่เลิก

“กูต้องไปอยู่กับพี่เง” เวหาอ้างเหตุผลเดิมที่เคยใช้ตอนย้าย
หอ

“เออ ว่าไปพวกกูไม่ได้เจอพี่มึงสักทีเนอะ ไปหามึงที่หอที่
พี่เขาก็ไม่อยู่” ดินแดนเปรยขึ้นบ้าง พวกเขารู้ว่าเวหาย้ายไปอยู่กับพี่
แต่ไม่เคยเจอพี่ของเพื่อนสักที ทั้งคู่แน่ใจว่าเวหาไม่ได้อยู่คนเดียวก็
เพราะเห็นเสื้อผ้าผู้หญิงแขวนอยู่บนราว แล้วก็มีพวกเครื่องประดับ
จุกจิกบนโต๊ะหน้ากระจก

อชฟังเพื่อนทักแล้วหรีตา เขยิบเข้ามากระแทะเวหา

“หรือจริง ๆ มึงแอบไปอยู่กับแฟนแล้วอ้างว่าอยู่กับพี่วะ เลย
ไม่ยากให้พวกกูเจอ”

เวหายื่นมือไปเชกหัวเพื่อนทีหนึ่ง “อยู่กับแฟนหึ้ยไร บอกว่า พี่ก็พี่ดิอะ พี่กูเห็นพวกมึงจะมาเลยออกไปข้างนอก ห้องก็แคบแค่นั้น จะยัดกันเข้าไปได้ยังงัยสามสี่คน อึดอัดตายหา”

อาจารย์ประจำวิชาเดินเข้ามาพอดี ทั้งสามจึงต้องเลิกคุยกัน เวหาแอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกกระคนเหงื่อหน้าผาก ความจริงที่เขาย้ายไปอยู่ไกลก็เพราะไม่อยากให้เพื่อนสนิทไปหาบ่อยนัก นั่นแหละ เขาจงใจเลือกอพาร์ทเมนต์ที่ไม่มีนักเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับตนพักอยู่เลยสักคน จะได้ไม่มีใครเจอ ‘พี’ ที่เขาพยายามเก็บซ่อนไว้

พอเลิกเรียนคาบบ่าย เวหาหิบบรมสี่เทาข้างตัวขึ้นมาแล้ว บอกลาเพื่อนทั้งสองคน “เฮ้ย กูกลับก่อนนะ”

“จะรีบไปไหน มึงลืมเหรวว่าวันนี้เรานัดคุยงานกลุ่มกับพวก ลิล” ดินแดนเอ่ยเตือน

“อ้าว นัดวันนี้เหรวะ?” เวหาถามกลับ

“เออติ ศุกร์ที่แล้วลิลบอกในไลน์กลุ่มว่า ขอนัดคุยตอนเย็น แต่มึงดันชิงกลับหอไปก่อน เขาเลยเลื่อนมานัดวันนี้แทน” ดินแดนส่ายหน้าพลางบ่นต่อ “มึงนี่นะ แคลไลน์กลุ่มมีลิลอยู่ก็ไมยอมเข้ามาอ่าน เป็นอะไรนักหนาอะ ตอนแรกกระเสือกกระสนลากพวกกูไปลงเรียนเชกเดียวกับเขาให้ได้ ตอนนี้จะเลี้ยงได้เลี้ยงดี”

“เปล่า ไม่ได้เลี้ยง” เวหาตอบอุบอิบ

“คร้าบ ไม่ได้เลี้ยงเลยมึงอะ” อชิประชดสวนขึ้นมาบ้าง “ทำเหมือนจิบเขา พอเขาจะโอเคดันเสือกถอย กูเป็นลิล กูถีบหัวส่งมึงแล้ว ไม่น่านั่งตามงาน ตามดิงมึงเข้ากลุ่มแบบนี้เหรวอก”

เวหาได้แต่ก้มหน้ารับคำตำโดยดี อชิพูดถูก ลิลติดกับเขามาก ขนาดช่วงที่ผ่านมาเขาพยายามหลบเลี้ยงและถอยห่าง อีกฝ่ายก็ยัง

วางตัวเป็นเพื่อนที่ดีเหมือนเดิม คอยช่วยเหลือและถามไถ่อย่าง เป็นห่วงเมื่อเห็นเขาขาดเรียนบ่อย ๆ

เวหาารู้สึกผิดต่อเพื่อนร่วมสาขา จึงไม่เบียดเบียนคณาณกลุ่ม เหมือนครั้งก่อน เด็กหนุ่มเดินไปร้านเบเกอรี่หลังมหาวิทยาลัย ซื้อ ขนมกลับมาสองสามอย่าง ลิลลี่ส่งไลน์มาบอกในกลุ่มว่าจะนั่งรออยู่ ตรงโต๊ะใต้ตึกคณะ พอเวหาไปถึงก็เห็นลิลลี่นั่งอยู่คนเดียว เด็กสาว รูปร่างบอบบางสวมเสื้อชอปกับกางเกงยีน รวบผมเป็นหางม้าทะมัด ทะแมงแต่ก็ยังดูสวยสะดุดตาอยู่ดี พอเขาเดินเข้ามา ลิลลี่ก็เงยหน้า ขึ้นมาแล้วทักอย่างแปลกใจ

“อ้าว ทำไมฟ้ามาคนเดียวล่ะ”

“ไอ้แดนกับไอ้ซีไปห้องสโมฯ นะ เดี่ยวตามมา” เวหาวางถุง ขนมลงตรงหน้าเด็กสาว “เราซื้อมาฝาก เห็นลิลลี่ชอบเอแคลร์ร้านนี้” ลิลลี่ยิ้มกว้าง “ฟ้าจำได้ด้วย ขอขอบคุณนะ”

“อือ ไม่เป็นไร” เวหาฝืนยิ้มตอบแล้วเสหลบตา “เราซื้อมาเพื่อ ทุกคนในกลุ่มแหละ โถโทะที่อาทิตย์ก่อนเราเหน็ดคณาณ มีขนมปึง กับแซนด์วิชด้วย แล้วพวกเพื่อนลิลลี่ไปไหนล่ะ”

คำปฏิเสทกลายเป็นประโยคแรกทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าสวย หวานจางลงไปนิดหนึ่ง ลิลลี่รีบปรับสีหน้า ตอบกลับอย่างว่าจริง เหมือนเดิม “หวานกับเบลไปซื้อน้ำ เดี่ยวมาเหมือนกัน ฟ้านั่งก่อน เลย” เธอชี้มือเป็นเชิงชวน

เวหานั่งลงที่โต๊ะฝั่งตรงข้าม ลิลลี่มองดูเขาแล้วทักอย่างเป็น ห่วง

“ฟ้าดูผอมไปนะ ย้ายไปอยู่หอใหม่ เดินทางลำบากหรือเปล่า”

“ไม่ลำบากเท่าไรหรอก แคนั่งรถนานหน่อย ช่วงนี้เราเล่นเกม ดึกเลยโทรมอะ” เวหาบอกปิด

ลิลลี่จึงได้แต่พยักหน้ารับรู้ “อ้อ ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว งั้นก็พักผ่อน
เยอะๆ นะ”

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็นั่งเงียบอย่างกระอักกระอ่วนเพราะไม่รู้จะ
คุยอะไรกันดี กระทั่งเพื่อน ๆ ของลิลลี่เดินกลับมา เจ้าตัวจึงหันไป
คุยกับเพื่อนด้วยท่าทางปกติ เวหาทำเป็นก้มหน้ากดโทรศัพท์ตาม
ดินแดนกับอชิ แต่ก็เผลอเหลือบมองเด็กสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามด้วยความ
รู้สึกผิดระคนเสียดายไม่ได้

กว่าจะคุยงานกลุ่มเสร็จ แบ่งงานกันไปทำเรียบร้อยแล้ว
เวหาขึ้นรถร่วมที่หยิบติดมือมาตั้งแต่เมื่อเช้าอยู่ที่ป้ายรถเมล์ นึกบ่น
ในใจว่าวันนี้สงสัยจะแบกร่มมาเสียเที่ยว เขาไม่รู้ว่าร้านกาแฟที่ต้อง
เอาร่มไปคืนนั้นชื่ออะไร จึงเช็กในอินเทอร์เน็ตไม่ได้ว่าร้านปิดกี่โมง
ถ้าอุตุส่าห์ถ่อไปถึงแล้วร้านปิดก็เซ็งแย่ กลับหอละเลดีกว่า

เด็กหนุ่มขึ้นรถเมล์แล้วได้ที่นั่งริมหน้าต่าง หยิบโทรศัพท์ขึ้น
มาจะจะกดฟังเพลงแต่กลับมีสายโทร. เข้ามาก่อน

“ครับแม่”

[ฟ้า เลิกเรียนหรือยังลูก] เสียงมารดาของเขาหักมาตามสาย

“เลิกแล้วครับ ฟ้ากำลังนั่งรถกลับหอ แม่มีอะไรหรือเปล่า”

[แม่โทร. มาคุยเฉยๆ ลูกป้อมฝากมาถามว่า ฟ้าได้ลูกฟักที่เขา
ส่งไปหรือยัง ลูกเขาเห็นเราบ่นอยากกิน พอดันที่สวนออกลูกเลยรีบ
เก็บส่งไปให้]

“ได้แล้วครับ ฝากขอบคุณลูกป้อมด้วยนะแม่ ให้แม่ทอดหมับๆ
แล้วบอกว่า ลูกป้อมใจดีที่ซู้ด”

เวหาเอ่ยถึงพ่อเลี้ยงของตนด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ แม่ของเขา
จึงพลอยหัวเราะไปด้วย

[บอกกันเองเถอะ พ่อลูกคู่นี้อวยกันไปอวยกันมา แม่ชี้เกียจ

เป็นคนกลาง]

พอหลุดคำว่า ‘พ่อ’ ออกมา ผู้เป็นมารดาก็เงยปาดินหนึ่ง แล้วจึงถามต่อ [ฟ้าได้เจอพ่อเขาบ้างไหมลูก]

รอยยิ้มบนใบหน้าของเวหาจางหายไป “ไม่ได้เจอครับ ฟ้าเจอเขาครั้งล่าสุดก็ตอนงานศพนั่นแหละ” เด็กหนุ่มตอบกลับเสียงขรึม

[ถ้าเขาโทร. มาบอกให้ไปหาหรือชวนไปกินข้าว ฟ้าก็ไปสักหน่อยนะลูกนะ ยังไงพ่อเขาก็เหลือเราเป็นลูกคนเดียวแล้ว]

คราวนี้เวหากຍື່ມหັນ “เขาไม่มาสนใจฟ้าหรอกแม่ ขนาดลูกที่เขาต้องดูแล เขายังไม่เคยสนใจเลย”

แม่ของเขาถอนใจเบา ๆ แต่ไม่ได้บ่นว่าอะไรลูกชาย หลังจากคุยกันอีกสองสามคำ เธอก็บอกว่าเดี๋ยวไว้ค่อยวิดีโอคอลคุยกันตอนที่เขาสะดวก หลังจากนั้นก็วางสายไป

เวหาเก็บโทรศัพท์ บดสนทนากับมารดาทำให้อารมณ์ของเขาหม่นลงนิดหน่อย เด็กหนุ่มไม่อยากจะกลับไปนั่งอารมณ์ขุ่นมัวอยู่ในห้อง พอเห็นวาร์ดเมลี่ใกล้ถึงร้านกาแฟที่ต้องเอาร่มมาคืน เขาก็ตัดสินใจลงตรงป้าย กะว่าจะลองไปเดินหาดูก่อนว่าร้านอยู่ตรงไหน ถ้าร้านปิด วันหลังมาใหม่จะได้ไม่เสียเวลาเดินหา

เด็กหนุ่มเดินเข้าไปถึงซอยย่อยที่อีกคนเขียนบอกไว้ ตรงปากซอยมีร้านกาแฟอยู่ตรงห้องหัวมุมตึกแถว แต่ตอนนี้ข้างในร้านปิดไฟแล้ว ผู้ชายตัวสูงผอมคนหนึ่งกำลังดึงประตูเหล็กปิดหน้าร้าน ร้านปิดแล้วแต่พนักงานยังอยู่ แค่นี้ของก็น่าจะได้มั้ง เวหากิดก่อนจะเดินเข้าไปเรียก

“พี่...พี่ครับ”

คนที่กำลังดึงประตูปิดหันมาบอก “ร้านปิดแล้วครับ”

แสงไฟจากหน้าร้านส่องให้เห็นคนพูดชัดเจน เวหาไล่สายตา

มองตั้งแต่เส้นผมกัตสี ใบหูที่มีห่วงเจาะเรียงเป็นแถว ได้มาถึงรอย
สักเต็มท่อนแขน แล้วนึกอุทานในใจ โห อย่างโหด “ผมไม่ได้จะมา
ซื้อกาแฟครับ คือ ผมเอา...”

เด็กหนุ่มกำลังจะยกร่มที่อยู่ในมือขึ้นมา แต่อีกฝ่ายมองเขา
ขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วพยักหน้า น้ำเสียงเป็นกันเองขึ้นมาทันที

“มาหาเสียใจใช่ปะ เสียแถมขึ้นไปเช็คสต็อกของที่ชั้นสอง น้อง
ไลน์ไปบอกดิว่ามาถึงแล้ว”

“ไม่ใช่ครับ” เวหาส่ายหน้าง ๆ

คนฟังโบกไม้โบกมือ “กลัวไลน์ไปแล้วแถมไม่เปิดอ่านอีกไหมะ
อะ! เดียวพี่โทร. เรียกให้” เจ้าตัวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร. ออก
ทันที “ฮัลโล่ เฮียครับ มีเด็กมาหา แหม...รอบนี้จับนักศึกษาเลย
น้ำ ไหนบอกจะไม่นัดใครมาที่ร้าน กลัวตามมาเฝ้าอีกไง” ประโยค
หลังเจ้าตัวกระเช้าพลางเหลือบมองเวหาอย่างมีนัย ก่อนจะขมวด
คิ้ว “อะ?! ไม่ได้นัดใครมา เอ้า ก็น้องเค้าบอกมาหาเฮียอะ รอคอยู่
หน้าร้านเนี่ย”

“ไม่ได้มาหาใครทั้งนั้นละ ผมเอาร่มมาคืน!” เวหาได้จังหวะ
เอ่ยแทรกเสียงดัง รีบอธิบายก่อนจะเข้าใจผิดเลยเถิดกันไปใหญ่ “วัน
ก่อนคนที่ร้านนี้ให้พี่ผมยืมร่มไป เขาให้ผมเอามาคืนครับ”

“เฮีย เขาบอกเอาร่มมาคืน เฮียให้ลูกค้ายืมร่มไปหรอ”
คนกลางช่วยบอกต่อให้ก่อนจะนิ่งฟังแล้วตอบรับ “เค ๆ งั้นให้รออยู่
หน้าร้านนะ ผมยังไม่ปิดประตูเหล็กนะเฮีย” พูดจบบก็หันมาบอกเวหา
“น้องรอตรงนี้แป้นะ เดียวพี่เจ้าของร้านแกลงมาเอา พี่ไปก่อนละ
ต้องรีบไปปรับลูก” เจ้าตัวว่าแล้วเดินไปขึ้นรถจักรยานยนต์ที่จอดอยู่
หน้าร้าน ซื่อกออกไปโดยไม่เปิดโอกาสให้เวหาถามอะไรอีก

เวหายืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่หน้าร้านซึ่งยังปิดประตูไม่สนิท ดูจาก

สไตล์พนักงานที่เพิ่งรีดออกไป เจ้าของร้านจะสายโหดเหมือนกัน หรือเปล่าวะ พี่คนเมื่อก็บอกกว่าอาเฮียเจ้าของร้านชอบนัดเด็กมาหา ดูท่าจะไม่ค่อยดี...

เด็กหนุ่มกำลังคิดว่าจะแวนร่มไว้ตรงประตูเหล็กแล้วซึ่งหนีไป แต่ใครอีกคนกลับเปิดประตูกระจกออกมาเสียก่อน

“ใช้คนที่เอาร่มมาคืนหรือเปล่าครับ” เสียงทุ้มทักถาม

เวหาเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงแล้วก็ชะงัก อ้าว ใครหล่อเลยนี่หว่า

คนตรงหน้าตัวสูงกว่าเขาเป็นคืบ ดูสูงเพรียวทั้งยังไหล่กว้าง หน้าตาดีแบบผู้ชายหน้าสวย ดวงตาเรียว จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากบาง ผมสีเข้มตัดเป็นทรงเข้ารูป ร่างสูงโปร่งสวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อนกับกางเกงยีน มาดอย่างกับเดินออกมาจากซีรีส์เกาหลีอย่างไรอย่างนั้น

เจ้าตัวกลมมองเขาอย่างพิจารณาเหมือนพยายามทบทวนความทรงจำแล้วจึงเอ่ยทัก “อ้าว คุณนี่เอง”

“ไม่ใช่ครับ ผมไม่เคยเจอคุณ” เวหารีบปฏิเสธก่อนจะยัดร่มที่ถือมาทั้งวันใส่มืออีกฝ่าย “ผมเอาร่มมาคืนแทนพี่ วันก่อนพี่ผมติดฝนที่ร้านนี้ แล้วคนที่ร้านให้ยืมร่มไปครับ”

ผู้ชายคนนั้นรับร่มไว้ สิ้นหนายังดูงุนงงระคนสงสัย

“พี่หรือครับ?”

“ครับ พี่...พี่ฝาแฝด” เวหาอธิบายสั้นๆ แล้วรีบดับบท “เรียบร้อยแล้วนะครับ ขอขอบคุณมากที่ให้พี่ผมยืมร่ม”

เด็กหนุ่มทำท่าจะผละจากไป แต่อีกคนกลับเรียกไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ คุณ!”

เวหาหันกลับไป ชายหนุ่มซึ่งเพิ่งพบกันมองตรงมาที่เขา เอ้ย

คำพูดแปลกประหลาดพิลึกพิลั่นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งและสีหน้า
จริงจัง

“ผมขอเสียมารยาทเดือนนะครับ วิญญาณสองดวงอยู่ใน
ร่างกายเดียวกันแบบนี้ ปล่อยทิ้งไว้นานไปจะลำบากนะ”

2

ปฏิกิริยาแรกของเวหาหลังได้ยินประโยคนั้นคือ สะดุ้ง
โหยงแล้วเบิกตากว้าง เขามองคนพูด เห็นสีหน้าเจ้าตัวไม่ได้มีเค้าว่า
ล้อเล่น เด็กหนุ่มจึงรีบกลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วทำเป็นไม่รู้เรื่อง “พูด
อะไรของคุณนะ! วิญญาณอะไร?”

“ก็วิญญาณอีกดวงในร่างคุณ คนที่ใช้ร่างคุณมาร้านผมเมื่อ
วันก่อนไงครับ” อีกฝ่ายตอบก่อนจะเตือนเสียงขรึม “คุณอ้างว่าเขา
เป็นผี แสดงว่าคุณรู้ว่าเขาอยู่กับคุณ รีบส่งเขาไปในที่ที่ควรไปเถอะ
ไมอย่างนั้นพวกคุณจะลำบากทั้งคู่”

เวหาฟังแล้วกลืนน้ำลาย แกล้งไวยวายกลบเกลื่อน “เพื่อเจ้า!
ผมไม่ตกลงด้วยนะ” เขาทำท่าหงุดหงิดใส่พลางถอยหลังไปอีกสอง
ก้าว “ร่่มก็คืนแล้ว ผมไปละ!” เด็กหนุ่มตัดบทสั้นห้วนแล้วรีบเดินเกม
วิ่งออกมา พอออกมาไกลหน่อย เขาก็ค่อยเหลียวหลังกลับไปมอง

ผู้ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่เดิม แสงไฟจากหน้าร้านส่องให้เห็น
ว่าเจ้าตัวยังมองมาที่เขาด้วยสีหน้ากังวล เวหาขมวดคิ้ว หมุนตัวกลับ

แล้วรีบเดินก้มหน้าก้มตาออกมาโดยไม่หันกลับไปมองอีก เด็กหนุ่ม
นั่งรถเมล์กลับหอ พอมาถึงห้องก็คว้าสมุดบนหัวเตียงขึ้นมาเขียน

ฝน คนที่ร้านกาแฟรู้ว่าวิญญาณฝนอยู่ในตัวฟ้า

ฝนบอกเขาเธอ ไหนสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรให้คนอื่นรู้ไง

เวหาเขียนเล่ารายละเอียดบทสนทนาคร่าว ๆ แล้วตอบทำว่า

ไม่รู้เจ้าของร้านนั้นเป็นพวกสืบทอดมรดกหรือเปล่า พนักงาน

ร้านบอกว่าเขาชอบนัดเด็กมาหาด้วย ฝนห้ามไปร้านกาแฟนั้นอีกนะ
ฟ้า-ห้าม-เด็ดขาด!

เด็กหนุ่มย้ายกับอีกคนแล้วจึงค่อยปิดสมุด เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตน
กลับขึ้นห้องโดยไม่ได้แวะซื้อข้าวเย็นมาด้วย เมื่อก็มัวแต่ตกใจจนลืม
หิว ตอนนี้จะเพาะชักเริ่มประท้วง เขาถูกไปเปิดตู้เย็น เห็นว่ามี
ไส้กรอกเหลือจากเมื่อเช้าเลยหยิบปลั๊กกาต้มน้ำ กินบะหมี่สำเร็จรูป
กับไส้กรอกประทังหิวไปก่อน ได้ลูกฟักที่ลุงป้อมส่งมาให้กินล้างปาก
ค่อยรู้สึกว่ามีชีวิตไม่แห้งเหี่ยวนัก

พอกินอิ่มเขาก็เปิดคอมพิวเตอร์ เริ่มทำงานกลุ่มส่วนตัว
เอง ระหว่างนั้นก็คุยแชตกับอชิกับดินแดนไปด้วย สองคนนั้นกึ่งแะ
กึ่งแซวเรื่องในวันนี้เขากลับมาคุยกับลิลได้เหมือนเดิม จากนั้นก็ชวน
กันเล่นเกมตีป้อมจนตึกค่อยแยกย้ายกันไปนอน

เวหาเอนหลังลงบนเตียง นึกถึงคำเตือนแปลก ๆ ของผู้ชายที่
เพิ่งเจอวันนี้แล้วก็ขมวดคิ้วหงุดหงิด

“รีบส่งเขาไปในที่ที่ควรไปเถอะ ไม่อย่างนั้นพวกคุณจะลำบาก
ทั้งคู่”

คำก็ลำบาก สองคำก็ลำบาก คิดว่าพวกเขาสองคนอยากอยู่ใน
สภาพนี้นักหรือไม่วะ ถ้าทำได้เขาคงไม่ต้องมาวุ่นวายอยู่แบบนี้หรอก

วันรุ่งขึ้นเมื่อเด็กหนุ่มตื่นขึ้นมา ในสมุดก็มีข้อความตอบ
คำถามเมื่อคืน

ฝนไม่ได้บอกอะไรเขาอะ ฝนคุยกับเขาแค่สองสามคำ ตอนสั่ง
กาแฟกับตอนจ่ายเงินเท่านั้นเอง

เขาอาจจะเห็นพวกที่มองเห็นหรือมีสัมผัสเกี่ยวกับวิญญาณ
ก็ได้

เราลองไปปรึกษาเขาดูดีไหม?

นั่นไง อุตส่าห์เตือนไว้ ยังจะมาบอกให้ลองไปปรึกษาหมอนั้น
อีก เวลาดอนใจเสียอีกใหญ่อย่างแข็งจัด เด็กหนุ่มขยี้ผมตัวเองแล้วลุก
ไปอาบน้ำแต่งตัว บนโต๊ะกินข้าวมีใຈกับปาท่องเที่ยวใส่ซามปิดฝาไว้
เรียบร้อย มีกระดาษโน้ตเสียบไว้

6.30 : ฝนลงไปซื้อใຈมาให้ ฟากินข้าวเข้าก่อนไปเรียนนะ

“จะเอาใຈกัน ไถโทษที่ไปทำเรื่องยุ่งมาละสิ” เวหาบ่นแต่ก็ยอม
นั่งแล้วกินใຈชามนั้น ถึงไม่ได้มีชนักติดหลัง อีกฝ่ายก็เตรียมข้าวเข้า
ให้เขาอยู่ดี ทั้งยังช่วยจัดของกับทำความสะอาดห้องให้ด้วย ถ้าไม่
นับว่าที่จริงคนทำก็คือ ‘ตัวเขาเอง’ ก็เหมือนอยู่กับรูมเมตอีกคน
จริงๆ นั่นแหละ

พอเขาเดินลงมาถึงใต้ตึก แม่บ้านที่ดูแลพาร์ตเมนต์ก็ชะงัก
หน้ามาทัก

“ไปเรียนแล้วเหรอกุณ ขอบใจนะ อุตส่าห์ซื้อปาท่องเที่ยวมาฝาก
นั่งหนุนมันบอกว่าตะกี้คุณเอามาให้” พูดแล้วก็พยักพเยิดไปทาง
ลูกสาวซึ่งเตรียมหิ้วกระเป๋าไปโรงเรียน เด็กหญิงคนนั้นมองเขาด้วย
สายตาแปลกๆ เวหาทำเป็นไม่เห็นแล้วยิ้มรับคำขอบคุณก่อนจะเดิน
ออกมา

ระหว่างที่เด็กหนุ่มกำลังยืนรอรถเมล์อยู่ก็มีเสียงเตือนข้อความ

เข้า ตอนแรกเวหาคิดว่าคงเป็นอชิไม่ก็ดินแดนส่งไลน์มาจิกถามว่า เขาตื่นหรือยัง แต่เมื่อยกขึ้นมาดูปรากฏว่าไม่ใช่ กลายเป็นข้อความสั้นๆ จากคนที่เขาไม่อยากจะติดต่อด้วยที่สุด

: เย็นนี้มากินข้าวที่บ้านหน่อย

: ฉันมีธุระจะคุยด้วย

เวหาถอนใจอย่างเบือหน่าย แม่ตายแม่น้อยอย่างกับตาเห็น ถึงจะใช้คำผิดไปก็เถอะ อย่างนี้ไม่เรียกชวนไปกินข้าวหรอก เรียกว่าชี้ นิ้วสั่งให้ไปหามากกว่า เปิดมาก็สั่งเลย ไม่มีถามสักคำว่าเขาสะดวกหรือเปล่า เด็กหนุ่มนึกขวางจึงกดเข้าไปให้ขึ้นว่าตนอ่านแล้ว แต่ไม่ได้พิมพ์ตอบรับหรือปฏิเสธ ทิ้งให้อีกฝั่งคาใจไปแบบนั้นแหละ

เวหาเรียนเสร็จก็เอ้อระเหยอยู่ใต้ตึกคณะต่อจนเย็น กะว่าถ้าคนที่เรียกเขาไปส่งข้อความมาจิกอีกจะได้บอกว่ายกยุมหาวิทยาลัยวันนี้คงไปไม่ได้ แต่เด็กหนุ่มยังไม่ทันได้ทำอย่างใจคิดก็มีคนโทร. เข้ามาเสียก่อน

[คุณเวหาครับ ผมนิกร ผู้ช่วยของท่านนะครับ ท่านให้ผมมารับคุณ ตอนนี้อาจอดรออยู่หน้าตึกแล้วครับ]

เวหาหันขวับไปมองทางหน้าตึก เห็นรถคันใหญ่สีดำจอดเด่นอยู่หน้าอาคารเรียนจริงตามที่ปลายสายว่า ช้ายังจอดอยู่ในที่ห้ามจอดโดยที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่มาไล่ ทั้งยังช่วยอำนวยความสะดวกโดยการโบกรถคันอื่นให้เลี้ยวออกไปอีก เด็กหนุ่มขมวดคิ้วแล้วรีบตอบกลับไป

“ผมไม่สะดวกครับ เดี่ยวมีเรียนต่อ”

[เท่าที่ผมทราบ วันนี้คุณไม่มีวิชาเรียนแล้วนี่ครับ] คนทาง

ปลายสายด้านเสียงสุภาพ แต่ประโยคที่ตามมากลับมีเค้ากดดัน [คุณรีบออกมาเถอะครับ ถ้าท่านไปถึงบ้านก่อนแล้วต้องรอ ท่านจะอารมณ์ไม่ดีนะครับ]

อารมณ์ไม่ดีแล้วไงวะ เวหาอยากจะสวนกลับไปเหมือนกัน แต่สุดท้ายเขาก็รู้ว่าตนไม่มีทางเลือก ถ้าเขาไม่ยอมไป รถคันนั้นก็คงจอดขวางทางไม่ยอมขยับไปไหนเหมือนกัน เด็กหนุ่มเก็บข้าวของแล้วเดินไปขึ้นรถโดยดี นึกโล่งใจที่วันนี้่อชีกับดินแดนกลับไปก่อนแล้ว ไม่นานไอ้สองตัวนั้นได้สงสัยแน่ๆว่าทำไมอยู่ๆ เขามีรถหรูมารับถึงหน้าตึกเรียน

เวหาเปิดประตูขึ้นไปนั่งที่เบาะหลัง ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างคนขับหันมายิ้มให้ เจ้าตัวอายุประมาณสามสิบกว่า หน้าตาคมเข้มท่าทางเป็นกันเอง เข้ากับรอยยิ้มอบอุ่นเป็นมิตร ผิดกับคำพูดกดดันทางโทรศัพท์เมื่อครู่ “สวัสดิ์ครับ คุณเวหา”

เวหาเฝ้าคำทักนั้น เด็กหนุ่มหันมองออกไปนอกหน้าต่าง บอกเพียงสั้นๆ “รีบไปเถอะ ผมจะได้รีบกลับ”

“รับทราบครับ” อีกฝ่ายตอบกลับมาแล้วสั่งให้คนขับเคลื่อนรถออกไป

บ้านหรือที่ควรจะเรียกว่า ‘คฤหาสน์’ หลังนั้นตั้งอยู่ใน หมู่บ้านจัดสรรระดับไฮเอนด์บนที่ดินขนาดใหญ่ ในหมู่บ้านมีบ้านอยู่เพียงไม่กี่สิบหลัง แต่ละหลังมีพื้นที่สวนกว้างขวาง ตัวบ้านใหญ่โตโอ่อ่า

รถสีดำคันใหญ่แล่นผ่านรั้วเข้าไปจอดหน้าโถงทางเข้าบ้านหลังหนึ่ง ผู้ช่วยที่ชื่อนิกรหันมาบอกเวหา “คุณลงตรงนี้ได้เลยครับ”

เวหาพยักหน้าแล้วลงจากรถ แม่บ้านสูงวัยที่เขาเคยเห็นผ่านๆ

ไม่กี่ครั้งยืนรออยู่ตรงประตูบ้าน พอเห็นเด็กหนุ่มลงจากรถก็รีบเดินเข้ามาจับแขนพร้อมทั้งยิ้มให้แล้วเอ่ยทัก “สวัสดีค่ะคุณเวหา ท่านให้คนโทร. มาบอกว่าท่านเพิ่งออกจากที่ทำการพรรค ให้คุณเข้าไปนั่งรอก่อนได้เลยค่ะ”

เด็กหนุ่มยกมือไหว้แล้วพยายามนึกชื่ออีกฝ่าย “สวัสดีครับ ป้า...เนียมใช่ใหมครับ”

ป้าเนียมรีบยกมือรับไหว้แล้วกุกกูกอเชิญแขก “อ๋อ คุณไม่ต้องไหว้ป้าหรอกค่ะ เชิญเข้าไปรอข้างในก่อนนะคะ”

เวหาเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในบ้าน บ้านหลังนี้สร้างแบบสไตลร่วมสมัย ผสมสถาปัตยกรรมคลาสสิกเข้ากับรูปแบบโมเดิร์นได้อย่างลงตัว พอผ่านประตูเข้าไปก็เป็นโถงโถงเพดานสูงเชื่อมกับโถงบันได พื้นปูหินอ่อน ด้านบนประดับโคมไฟแขนเดอเลียร์ เฟอร์นิเจอร์และของประดับตกแต่งเข้ากันทุกชิ้น

เด็กหนุ่มกวาดตามองไปรอบ ๆ อดนึกถึงบ้านหลังเก่าในความทรงจำขึ้นมาไม่ได้ *ไม่มีอะไรเหมือนกันสักนิด*

“มาแล้วหรือจะฟ้า”

เสียงทักดังมาจากเหนือศีรษะ เวหาจึงเงยหน้าขึ้นมอง หญิงวัยกลางคนรูปร่างเพรียวบางเดินลงมาจากโถงบันได เธอสวมชุดออกงานเรียบหรู เข้ากับเครื่องประดับเพชรและใบหน้าที่แต่งมาอย่างประณีต มีช่างแต่งหน้าหัวกระเป๋าครีเอียงสำอางเดินตามหลังมาอีกสองคน

เด็กหนุ่มยกมือไหว้แล้วบอกเสียงสุภาพแต่เรียบนิ่ง “สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ” ผู้อาวุโสกว่ายกมือรับไหว้แล้วถามยิ้ม ๆ “มาทานข้าวกับคุณพ่อสินะ ขอโทษที วันนี้จำเป็นต้องไปงานข้างนอกเลยไม่ได้อยู่ทานข้าวด้วย” เวหาผินยิ้มพลางรับฟังเงิบ ๆ โดยไม่ได้เอ่ยตอบ

คนพูดจึงตัดบท “ถ้าอย่างนั้นก็ตามสบายนะจ๊ะ อยากทานอะไรก็บอกได้เลยนะ น้ำขอตัวก่อน” เธอเอ่ยอย่างเอื้อเฟื้อตามประสาเจ้าของบ้านที่ดี

“ครับ” เวหายกมือไหว้อีกครั้ง รับรู้่อีกฝ่ายมองตนอย่างพิจารณาแวบหนึ่งแล้วจึงค่อยเดินผละไปขึ้นรถคันใหญ่ซึ่งคนขับขับมาจอดรออยู่ตรงโถงหน้าประตูบ้าน

ป้าเนียมรอจนเจ้าของบ้านฝ่ายหญิงเดินห่างออกไปแล้วจึงหันมาถามแขก “หิวไหมคะคุณเวหา ป้าจะได้ให้เด็กเอาของว่างมาเสิร์ฟก่อน”

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมยังไม่หิว” เวหาปฏิเสธแล้วยิ้มให้ “ป้าเรียกผมว่า ‘ฟ้า’ ก็ได้นะครับ”

หญิงชรามองรอยยิ้มบนใบหน้าของเด็กหนุ่มนิ่ง ก่อนจะเปรยขึ้น “พอคุณยิ้มแล้วเหมือนกันเลยนะคะ เห็นแล้วป้าก็คิดถึง...” ประโยคหลังเสียงสั้นเครือเล็กน้อย เจ้าตัวรีบหันหน้าหนีไปจับน้ำตาตรงหัวตา ก่อนจะบอกด้วยท่าทางเป็นกันเอง “ถ้าอย่างนั้นคุณเข้าไปนั่งรอในห้องรับแขกก่อนนะคะ วันนี้ในครัวทำหมูโสร่ง เดี่ยวป้าให้เด็กยกมาให้ กินรองท้องเสียหน่อย กว่าท่านจะมาถึงคงอีกสักพัก”

สุดท้ายเวหาก็ก็นั่งรออยู่เกือบชั่วโมง แต่เขาไม่เคียดร้อนอะไรเพราะป้าเนียมยกของว่างมาให้กินจนอึด เด็กหนุ่มนั่งไถโทรศัพท์ดูโซเชียลมาเวลา นึกถึงร้านกาแฟเมื่อวันก่อนขึ้นมาจึงลองเชิร์ชดูว่าตกลงแล้วร้านชื่ออะไรกันแน่ เขาลองเชิร์ชร้านกาแฟในซอยนั้นแล้วดูภาพถ่ายเทียบกับหน้าร้านเท่าที่จำได้ แล้วก็เจอร้านที่คิดว่าน่าจะใช่

“VASSA Café ชื่อแปลกดีแฮะ” เวหาทวนชื่อร้านก่อนจะกดอ่านบทความในเว็บแนะนำร้านอาหาร

ร้านกาแฟเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยความใส่ใจทุกรายละเอียดของ
คุณเป็นใจ กิตติวรการ หนุ่มหล่อนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรง สมาชิก
ตระกูลกิตติวรการ เจ้าของบริษัททอสังหาริมทรัพย์อันดับต้นๆของเมือง
ไทย คุณเป็นใจนำประสบการณ์จากการใช้ชีวิตที่อเมริกาตั้งแต่เด็ก
มาถ่ายทอดผ่านกาแฟแก้วโปรด...

“โพรไฟล์เจ้าของร้านโคตรยาว ตกลงนี้จะรีวิवर้านหรือรีวิว
เจ้าของร้านกันแน่” เวหาเบ้าปากแล้วอ่านต่อ

บทความบอกว่าร้านกาแฟร้านนั้นเป็นหนึ่งในกิจการหลาย
อย่างของคนที่มีชื่อประหลาดๆ ว่า **เป็นใจ** ดูท่าทางหมอนั้นจะรวย
ไม่ใช่เล่น นามสกุลดังเสียด้วย เด็กหนุ่มส่ายหน้าเมื่อนึกถึงคำทักของ
ผู้ชายคนนั้น “เป็นไฮโซ หล่อ รวย แต่ดันเพี้ยนเหอะ”

เสียงประตูบ้านเปิดออกอีกครั้ง ป้าเนียมรีบเดินผ่านห้อง
รับแขกไปพร้อมกับเด็กในบ้านอีกคน เวหาจึงเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า
เขาลุกขึ้นยืนเมื่อเจ้าของบ้านฝ่ายชายเดินเข้ามาในห้อง ชายวัยกลาง
คนร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดสูท ใบหน้าเคร่งขรึม ยังคงดูน่าเกรงขาม
สำหรับเวหาไม่ต่างจากตอนที่เขายังเด็ก สิ่งที่เพิ่มขึ้นคงเป็นวุฒิ
และบารมีของคนที่มีอำนาจล้นเหลือ

เด็กหนุ่มยกมือไหว้เจี๊ยบๆ อีกฝ่ายพยักหน้าแล้วเอ่ยทัก “มา
นานแล้วหรือ?” คำถามนั้นไม่ได้ต้องการคำตอบ เพราะเจ้าตัว
เลื้อบเห็นผมที่มัดเป็นจุกอยู่ด้านหลังศีรษะเขาแล้วขมวดคิ้ว “นั่น
ไว้ผมทรงอะไร ทำทำไมตัดให้มันเรียบร้อย”

“ผมทรงนี้ก็เรียบร้อยดีนี่ครับ ไม่ผิดกฎของมหาวิทยาลัยสัก
หน่อย” เวหาตื๋วนกลับไป

“มันไม่น่าดู เหมือนพวกกุ๊ย” ผู้อาวุโสกว่าเอ่ยดู พอเห็นว่า

เด็กหนุ่มยืนนิ่งไม่สนใจก็ดำเนินต่อ “แค่ทรงผมยังไม่มีความคิดว่าจะต้องทำยังไงให้เหมาะสม อยากออกนอกกลุ่มนอกทางอีกคนหรือไง”

คราวนี้เวหาถอนใจเอื้อมใหญ่อย่างไม่ปิดบัง “ตกลงพ่อเรียกผมมา แค่วิจารณ์เรื่องทรงผมหรือครับ”

“ฉันมีธุระจะคุยด้วย ไปกินข้าวแล้วค่อยคุยก็แล้วกัน”

เจ้าของบ้านหันไปบอกป้าเนียมที่ยืนรอฟังคำสั่งอยู่ให้ตั้งโต๊ะ แต่เวหาบอกปิดอย่างสุภาพ “อย่าเสียเวลาเลยครับ พ่อจะคุยธุระก็คุยเลยเถอะ ผมจะได้รีบกลับ ผมมีรายงานต้องรีบทำส่งอาจารย์” เด็กหนุ่มอ้างเหตุผลเรื่องการเรียน อีกฝ่ายจะได้ไม่มีข้ออ้างรังเขาไว้อีก

ถึงอย่างนั้นคนฟังก็ยังแค้นยี้ม “กลับหอพักโทรมๆ ของแกละหรือ ฉันบอกให้ย้ายมาอยู่ที่นี่ แกก็ไม่เอา”

“ผมอยู่ตรงนั้นสบายแล้วครับ” เวหาชักจะหมดความอดทน “ตกลงพ่อก็มีอะไรก็รีบๆ พูดมาเถอะ”

“นี่แกละเรียนปีอะไรแล้ว” คู่สนทนายอมเข้าเรื่องจนได้

“ปีสองครับ”

“เรียนจบไปกะว่าจะทำอะไร”

“ก็คงทำบริษัทไม่กี่โรงงานครับ คงจะหางานแถวเชียงใหม่ก่อนจะได้อยู่ใกล้ๆ แม่”

เวหาตอบตามจริง แต่ผู้เป็นบิดากลับส่ายหน้าแล้วสั่งหน้าตาเฉย “เปลี่ยนแผนของแกละ เรียนจบตรีแล้วต่อโทรัฐศาสตร์เลย จบมาจะได้มาช่วยงานฉัน”

เวหาขมวดคิ้วก่อนจะทวนคำเสียงดัง “ฮะ?! ให้ผมมาช่วยงานเนี่ยนะ งานอะไร? งานที่พรรคนะหรือ”

“ใช่ ระหว่างที่เรียน ป. ตรี แกก็เข้าไปทำงานแค่ช่วงหลังเลิก

เรียนกันแล้วกัน ฉันบอกนิกรไว้แล้วว่าจะให้เขาสอนงานแก่”

เด็กหนุ่มยกมือห้าม “เดี๋ยวๆ ผมบอกเมื่อไรว่าผมจะทำ ผมไม่คิดจะเรียนรัฐศาสตร์ แล้วก็ยังไม่คิดจะเล่นการเมือง ทำไมผมต้องทำตามที่คุณพ่อสั่งด้วย”

“เพราะฉันเป็นพ่อแท้ๆ ของแกไงล่ะ!” อีกฝ่ายตอบกลับเสียงหัวน “พ่อแท้ๆ ที่สนับสนุนแกขึ้นไปได้ ไม่ใช่ชาวสวนชาวไร่ดึกดื่นอยู่อย่างพ่อเลี้ยงแก”

“ไม่ต้องลากลุงป้อมกับแม่มายุ่ง ผมบอกแล้วว่าผมไม่ทำ!” เวหาชักเสียงแข็งขึ้นมาบ้าง เขาจ้องตาคนตรงหน้าแล้วเหยียดยิ้ม “ผมไม่ใช่ลูกที่พ่อจะมาบังคับอะไรได้ อย่าลืมหาสิทธิการเลี้ยงดูผมอยู่ที่แม่ ผมไม่คิดจะมาอยู่บ้านนี้ ไม่คิดจะรับช่วงต่อจากพ่อ คนที่เคยรับคำสั่งพ่อ เขาไม่อยู่แล้ว พ่อทำใจเสียเถอะ”

ประโยคหลังทำให้ผู้มากวัยกว่ามีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาบ้าง

“นี่แม่แกเลี้ยงแกมาอย่างไร ใ้แล้วยังจะหัวแข็ง โอกาสที่ฉันหามาให้แก คนอื่นพยายามทั้งชาติก็คว้ามานไม่ได้”

เวหาเชิดหน้าพรางกำหมัดแน่น “แม่กับลุงป้อมเลี้ยงผมมาด้วยความใสใจ พวกเขาว่าผมต้องการอะไร อยากเป็นอะไร ไม่เหมือนคุณที่ยัดเยียดแต่สิ่งที่ตัวเองต้องการให้คนอื่น เพราะพ่อเป็นแบบนี้ไง ฝนถึงได้...”

“อย่าพูดชื่อนั้นในบ้านฉัน!”

ชายวัยกลางคนดวดลั่น ทำเอาป่าเนียมกับเด็กในบ้านที่ยืนอยู่ตรงมุมห้องสะดุ้งโหยง

เวหาสูดลมหายใจเข้าลึก พยายามข่มความหวาดกลัวที่ฝังลึกตั้งแต่เด็กลงไป ก่อนจะเอ่ยเสียงต่ำ “ผมไม่พูดก็ได้ ยังไงที่นี้ก็ไม่ใช่อบ้านของเขาเหมือนกัน มันไม่เคยเป็นบ้านของใครเลย!”

เด็กหนุ่มหันไปคว้ากระเป๋าเป้ขึ้นมาถือ เอ่ยตัดบทด้วยสีหน้า
เย็นชา

“คุยกันเข้าใจแล้วนะครับ ผมจะไม่ทำตามที่คุณสั่ง เลิกยุ่งกับ
ผมได้เลย ถ้าพ่ออยากหาผู้สืบทอดอำนาจทางการเมือง ก็ให้เมียพ่อ
มีลูกใหม่ให้ก็แล้วกัน เดียวนี้หมอเคঁ่าเก่ง คงทำได้แหละ” เขาพูด
ประชดทิ้งท้าย ยกมือไหว้ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดาตามมารยาท ก่อนจะ
ผละเด็นออกมาจากบ้านหลังนั้น

เวหาเดินจ้อออกมาตามถนนในหมู่บ้าน ค่ำมืดแล้ว ไม่รู้ว่าข้าง
หน้าหมู่บ้านจะมีป้ายรถเมล์หรือเปล่า เขากำลังคิดว่าคงต้องโบก
แท็กซี่ไม่ก็กดเรียกแกร็บ แต่กลับมีรถคันหนึ่งแล่นมาจอดเทียบข้าง
เด็กหนุ่มหันไปมอง เห็นว่าเป็นรถญี่ปุ่นรุ่นใหม่ แม้จะไม่หรูหราเท่า
รถคันใหญ่ที่ไปรับเขาจากมหาวิทยาลัย แต่ก็ป็นรุ่นที่อปราคา
แพงไม่น้อย คนที่อยู่หลังพวงมาลัยคือผู้ช่วยของบิดาที่เขาเพิ่งเจอ
หน้าเมื่อตอนเย็น เจ้าตัวเอ่ยชวน

“ขึ้นมาเถอะครับคุณเวหา เดียวผมไปส่ง ผมกำลังจะกลับ
พอดี”

“ไม่ต้องครับ ไม่รบกวน”

เด็กหนุ่มปฏิเสธแล้วทำท่าจะเดินต่อ แต่ทางนั้นยังขยับรถตาม
มาพลางเรียกไว้ “กว่าจะถึงทางเข้าด้านหน้าไกลอยู่นะครับ คุณไม่ใช่
ลูกบ้าน มาเดินท้อมๆ อยู่ตอนกลางค้ำกลางคืนแบบนี้ ยามจะสงสัย”

เวหากวาดตามองรอบตัวก่อนจะถอนใจอย่างจ้านแล้วเดิน
ไปเปิดประตูฝั่งข้างคนขับ “ส่งผมที่ป้ายรถเมล์หน้าหมู่บ้านก็พอ
ขอบคุณ”

3

รถยุโรปสี่เทาเข้มแล่นผ่านประตูรั้วเข้าไปในอาณาเขตบ้าน กิตติวรกร คนขับไม่ได้หยุดตรงที่จอดรถข้างคฤหาสน์หลังใหญ่ แต่เลยไปจอดหน้าบ้านหลังเล็กซึ่งอยู่ห่างออกไปเกือบสุดรั้ว ตัวบ้านอยู่ใต้ร่มเงาต้นไม้รกทึบ ถ้าไม่เข้ามาใกล้ก็แทบไม่สังเกตเห็น แม้สภาพภายนอกไม่ชำรุดทรุดโทรมเพราะเจ้าของบ้านยังมีแก้ไขส่งช่างมาซ่อมแซมเป็นครั้งคราว แต่ก็ถูกทิ้งร้างและหลงลืม...ไม่ต่างจากผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเคยอยู่ที่นี่

เป็นใจก้าวลงจากรถแล้วเดินมาหยุดยืนดูหน้าบ้าน ประตูหน้าต่างปิดเงียบ ระเบียงเต็มไปด้วยเศษใบไม้ ผนังสีขาวซีดเหลืองตามกาลเวลา แต่กลับมีผ้ายันต์ใหม่เอี่ยมผืนเล็กติดไว้เหนือประตู ชายหนุ่มยกยืมขัน ดิฉันต้โว้ข้างนอกป้องกันไม่ให้สิ่งเลวร้ายเข้าบ้าน ความจริงคนติดยันต์คงอยากติดไว้ข้างใน เพื่อกันไม่ให้ ‘อะไร’ ออกมามากกว่า พวกคนงานคงแอบเอามาติดกันเอง ทั้งยังขยันเปลี่ยนยันต์ใหม่ให้เสียอีก

ชายหนุ่มส่ายหน้าอ่อนใจ กลัวกันไม่เข้าเรื่องแท้ๆ คนที่กลัวกันนะ ไปจากที่นี่ตั้งนานแล้ว

แม่บ้านวัยกลางคนมาขึ้นเมียงมองอยู่ห่างๆ ไม่กล้าเข้ามาใกล้บ้านหลังนี้มากนัก เป็นใจจึงเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหา ทางนั้นยิ้มเผยพลางเอ่ยทัก “สวัสดิ์คะ คุณใจ เชิญที่บ้านใหญ่เถอะคะ คุณท่านรออยู่” พูดแล้วก็ทำท่าทางลุลลุลลนเหมือนอยากไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด ชายหนุ่มผู้ถูกเชิญส่ายหน้าเหนียวหน้ายแต่ก็ยอมออกเดินนำไปโดยดี

บ้านใหญ่ของตระกูลกิตติวรกรสร้างมาหลายสิบปี ตัวบ้านเป็นสไตล์คลาสสิกเน้นความโอ่อ่าแต่ไม่หรูหราสะดุดตา เนื่องจากคุณชาญยุทธเจ้าของบ้านคนแรกไม่นิยมความฟุ้งเฟ้อ หลังจากเจ้าตัวเสียชีวิตไปเมื่อหลายสิบปีก่อน คุณกรทอง ภรรยาผู้เข้ามากุมบังเหียนบริษัทแทนสามีก็ยังคงยึดคตินี้เอาไว้อย่างเหนียวแน่น ส่วนลูกๆ ทั้งสี่คน ต่างแต่งงานแยกบ้านหรือไม่ก็ย้ายไปอยู่ต่างประเทศกันหมดแล้ว เหลือแค่ครอบครัวของคุณนภดล ลูกชายคนโตซึ่งยังอาศัยอยู่กับมารดา ตัวบ้านใหญ่จึงไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

คุณกรทองกำลังดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่นชั้นล่าง หญิงชราอายุแปดสิบกว่าปีแล้ว แต่ยังกระฉับกระเฉงและเฉียบคมไม่ต่างจากสมัยยังดำรงตำแหน่งประธานบริหาร พอเห็นหลานชายเดินเข้ามา ยิ้มก้มมือไหว้ ท่านก็ยับยั้งลูกนั่งตรงแล้วเอ่ยทัก “เิง เรา ต้องให้อาเราตามตัวหรือ ถึงจะมบ้านนี้ได้”

เป็นใจเดินเข้ามาทุดนั้งที่โซฟา ยิ้มบางแล้วตอบกลับเสียงเรียบร้อย “ถึงอานนไม่ตาม ผมก็ตั้งใจว่าจะมาราบอวยพรวันเกิดคุณย่าอยู่แล้วครับ วันงานผมเกิดติดธุระกะทันหัน บริษัทที่กำลังคุยกันมีปัญหาเรื่องสัญญา ผมต้องบินด่วนไปสิงคโปร์เลยได้แต่ส่ง

ของขวัญมาก่อน”

“เราก็อ้างเรื่องงานตลอด” คุณกรรทองบ่นแต่ไม่จริงจังนัก เธอเป็นนักธุรกิจจึงชอบคนมีหัวด้านการค้า และหลานชายคนนี้ก็ เป็นคนที่ประสบความสำเร็จที่สุดในหมู่ลูกหลาน ประสบความสำเร็จ ด้วยตัวเองโดยไม่พึ่งพิงเงินทุนจากครอบครัวเสียด้วย “แม้แต่ซื้อ บริษัทเล็ก ๆ เปิดร้านขายของจุจกิกเล่นอยู่อย่างนี้ เมื่อไรจะมาช่วย งานที่บริษัทเสียที”

เจ้าของบริษัทเล็ก ๆ กับร้านขายของจุจกิกยอมรับโดยไม่แก้ต่าง “แบบนี้อิสระกว่าครับ ผมบริหารเอง คิดเองได้หมด ถ้าทำงานใน บริษัทก็ต้องรอสั่งเรื่องเข้าที่ประชุม รอคนอื่นตัดสินใจ ผมไม่ถนัด” *อีกอย่าง...พวก ‘คนอื่น’ ที่ว่านั้นก็คงไม่ยินดีให้เห็นเขาในบอร์ดผู้บริหาร แน่* ชายหนุ่มนึกค่อนข้างในใจ

คุณกรรทองเองก็มองออกจึงไม่ได้เข้าซื้ออะไรอีก จึงพูดเปรย ขึ้น “พวกคนหนุ่มเออแต่ใจ...อาเราก็อีกคน” ลูกชายคนเล็กที่อุทิศส่วให้ ส่งไปเรียนต่อต่างประเทศ ตั้งใจจะให้กลับมาช่วยธุรกิจของครอบครัว สุดท้ายกลับไปเปิดบริษัทใหม่ แต่งงานตั้งรกรากอยู่ที่โน่นไม่ยอม กลับบ้าน ข้อดีข้อเดียวก็คือเจ้าตัวยังมีแกลใจนึกถึงมารดา วิดีโอคอล มาหาและบินมาเยี่ยมอยู่ทุกปี รวมถึงช่วยเหลือหลานชายซึ่งเป็น ประเด็นลำบากใจของครอบครัวจนโต

หญิงชราถามเรื่องงานของหลานชายอยู่ครู่หนึ่งจึงชวน “เดี๋ยว อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนนะ เย็นนี้บ้านอาสจะมากินข้าวด้วย ตอน งานวันเกิดย่า นายกันต์เขาถามถึงเราอยู่ เห็นว่ามีอะไรจะคุย ด้วยนะ”

เป็นใจนึกสงสัยว่าลูกพี่ลูกน้องที่ไม่ได้สนิทกันสักเท่าไรคนนั้น มีอะไรจะคุยกับตน ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มก็ไม่อยากอยู่ร่วมโต๊ะกับ

ครอบครัวของอาสาวจึงพยายามหาข้ออ้างปลื้กตัว แต่ยังไม่ทันได้พูด คนตัวเล็กในชุดนักเรียนมัธยมต้นก็วิ่งถลาเข้ามาในห้องนั่งเล่นเสียก่อน

“คุณย่าขา!”

เสียงใสทักดังลั่นพร้อมกับที่เจ้าของเสียงเข้ามานั่งบนโซฟาข้างคุณกรรทงทองแล้วกอดเอวผู้อาวุโส “ขวัญกลับมาจากโรงเรียนแล้วคะ คุณย่าทำอะไรอยู่คะ อะ! ดูซีรีส์ที่ดูกับขวัญวันก่อนอยู่นี่นา ไหนบอกว่าจะรอดูด้วยกันไงคะ” เด็กหญิงวัยสิบสามแก้งบ่นกระเจ้ากระงอด

ชายหญิงวัยกลางคนคู่หนึ่งเดินตามเข้ามา ฝ่ายหญิงเอ่ยเสียงดูเบา ๆ

“ของขวัญ พุงเข้าไปอย่างนั้นได้ยังงิละลูก คุณย่ามีแขกอยู่ไม่เห็นหรือ”

คุณนภดลอมยิ้มมองภรรยาบนลูกสาว แต่พอหันไปเห็นชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาด้านข้าง รอยยิ้มนั้นก็จางลงไป เปลี่ยนเป็นทักด้วยสีหน้าเรียบเฉยและน้ำเสียงติดจะห่างเหิน “อ้าว แกเองหรือทำไมวันนี้มาบ้านนี้ได้ล่ะ”

เป็นใจไม่แปลกใจกับปฏิกริยานั้น ชายหนุ่มลุกขึ้นแล้วยกมือไหว้ผู้มาใหม่ทั้งสองคน “สวัสดิ์ครับคุณพ่อ สวัสดิ์ครับคุณน้า ผมมากราบอวยพรวันเกิดคุณย่าครับ เดี่ยวจะกลับแล้ว” ประโยคหลังเสริมให้คนฟังรู้ว่าตนไม่คิดจะอยู่บ้านนี้นานนัก แต่คุณวิภาวิกกลับช่วยคลายบรรยากาศอึดอัดด้วยการออกปากชวนลูกเลี้ยง

“อย่าเพิ่งกลับสี่ใจ อยู่กินข้าวเย็นด้วยกันก่อน เอ้า ยัยขวัญเจอพี่ใจแล้วยังไม่สวัสดิ์อีก”

เด็กหญิงซึ่งนั่งอยู่ข้างคุณกรรทงทองมองชายหนุ่มด้วยท่าทาง

เกร็งๆ นิดหนึ่ง ก่อนจะยกมือไหว้ “สวัสดีค่ะ พี่ใจ”

“สวัสดีครับ ของขวัญ” เป็นใจรับไหว้แล้วยิ้มให้น้องสาวต่างมารดาที่อายุน้อยกว่าตนสิบหกปี

เด็กหญิงขวัญชนก กิตติวรากร ของขวัญ...ที่พ่อแม่และคนทั้งบ้านรอคอย

สุดท้ายเป็นใจก็ต้องอยู่ร่วมโต๊ะอาหารมื้อเย็นที่บ้านใหญ่
เพราะเจ้าของบ้านฝ่ายหญิงทั้งสองช่วยกันคะยั้นคะยอ พอใกล้ถึงเวลาอาหาร นภสรก็พาลูกสองคนมาสมทบ หญิงสาวเป็นลูกคนที่สามของครอบครัว ตอนแรกคุณชาญยุทธกับคุณกรรองทองตั้งใจว่าจะไม่มีลูกอีกเพราะมีลูกชายสองลูกสาวหนึ่งแล้ว แต่หลังจากนั้นไม่กี่ปี นนทพัฒน์ หรืออานนของเป็นใจก็เป็นลูกหลงมาอีกคน

แม้ภรรยาจะไม่ใช่ลูกคนเล็ก แต่บิดามารดาก็ค่อนข้างตามใจ เพราะเป็นลูกสาวคนเดียวซ้ายังซ้าอ่อน หญิงสาวแต่งงานแยกไปอยู่บ้านสามีซึ่งเป็นทายาทธนาคารใหญ่แล้วแวะมาเยี่ยมมารดาอยู่เป็นระยะ วันนี้พอเห็นเป็นใจนั่งอยู่กับคุณกรรองทองในห้องนั่งเล่นจึงเอ่ยทัก

“อ้อ นายใจมา เจอพี่ดลกับพี่วิหรือยัง ยัยขวัญน่าจะกลับจากโรงเรียนแล้วนี่”

“สวัสดีครับ อาसर” ชายหนุ่มลุกขึ้นยกมือไหว้อาสาว่า ไม่ได้ตอบคำถามประโยคหลังเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายถามไปอย่างนั้นเอง เจ้าตัวน่าจะเห็นรอยของผู้เป็นพี่ชายตั้งแต่ตรงที่จอดรถแล้ว

“กันต์ เกศ สวัสดีพี่ใจสิ” นภสรบอกลูกชายลูกสาว

เด็กหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดกับเด็กสาววัยสิบแปดทำตามอย่างว่าง่าย คนแรกทำท่ากระตือรือร้นจะเข้ามาชวนลูกพี่พี่คุย แต่พวกคุณ

นมดลซึ่งขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองกลับลงมาเสียก่อน คุณกรองทองเห็นว่าทุกคนมาพร้อมกันแล้วจึงสั่งให้แม่บ้านตั้งโต๊ะ

ระหว่างกินอาหาร นกสรเอ่ยถึงสามีของตนซึ่งวันนี้ไม่ได้มาด้วย “คุณพจน์ไปสัมมนาที่สวิสค่ะ อาทิตย์หน้าถึงจะกลับ คุณแม่กับพี่อวยากได้อะไรจากที่โน่นไหมคะ สรจะบอกคุณพจน์ให้” หญิงสาวถามมารดากับพี่สะใภ้ พอทั้งคู่บอกว่าไม่ฝากซื้ออะไร เธอจึงหันไปถามหลานสาว “เราละยัยขวัญ อยากได้อะไรหรือเปล่า เอาช็อกโกแลตอีกไหม”

ของขวัญซึ่งนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างบิดากับมารดาส่ายหน้าดิ๊ก “ไม่เอาแล้วค่ะอาสร กินช็อกโกแลตแล้วอ้วน สิวขึ้นด้วย”

นกสรเลิกคิ้ว เข้าเสียงกลั้วหัวเราะ “อะไร ตัวเท่านี้กลัวอ้วนแล้วหรือเรา”

“ซักจะเป็นสาวเลยอยากได้อेतกับเขาบ้างนะสิ” คุณนมดลยกมือขยี้ผมลูกสาวอย่างเอ็นดู “พอบอกแล้วว่าถ้าอยากหุ่นดีก็ต้องออกกำลังกาย ไม่ใช่อดอาหาร วันเสาร์พ่อกาไปวิ่งตีไหมล่ะ”

ของขวัญโอดครวญ “วิ่งในสวนมันร้อนนี่คะ คุณพ่อ”

“จั้นไปตีสควอชกับพี่ไหม” เกศสุดา ลูกสาวของนกสรเอ่ยชวนบ้าง “สปอร์ตคลับแถวบ้านฟิมิคอร์ท พี่กำลังหาเพื่อนเล่นด้วยอยู่เลย ถ้าสนไว้นัดกันเสาร์-อาทิตย์ แต่ต้องไปตอนเช้า ๆ นะ”

“เ่ย์ อันนี้น่าสนคะ เดี่ยวนัดกันแล้วขวัญให้คุณพ่อไปส่ง พี่เกศสอนขวัญด้วยนะ”

เป็นใจกินอาหารพลางฟังบทสนทนาเจี๊ยบ ๆ คุณวิภาวีเห็นชายหนุ่มไม่ได้คุยอะไรกับใครจึงออกปากถามไถ่บ้าง “ช่วงนี้เป็นไบบ้างจ๊ะ เห็นว่าเพิ่งเปิดร้านกาแฟใหม่เซ่ไหม น้าว่าจะไปอุดหนุนก็ไม่ได้ผ่านไปแถวนั้นสักที”

เป็นใจตอบกลับอย่างสุภาพ “ก็ดีครับ ได้รีวิวในเว็บกับลูกค้าที่เคยมาซื้อช่วยบอกต่อ เลยมีลูกค้าใหม่เข้ามามากขึ้น”

“นายใจเค้าเก่ง จั๊บอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง บริษัทที่เพิ่งเข้าไปลงทุนเมื่อตอนต้นปี ไตรมาสนี้ก็ทำกำไรดี” คุณกรรองทองซึ่งติดตามข่าวสารในวงการธุรกิจอยู่ตลอดเอ่ยชม

ชนกันต์ ลูกชายคนโตของนภสรได้จังหวะจึงเปรยขึ้นมาบ้าง “ได้ข่าวว่าพี่ใจให้ทุนบริษัทสตาร์ทอัพมาหลายที่ ผมงกับเพื่อนๆ กำลังจะหุ้นกันเปิดซอฟต์แวร์เฮาส์ กำลังหานักลงทุนอยู่พอดี พี่ใจสนใจไหมครับ”

เป็นใจยกยัมบาง เพิ่งจะถึงบางอ้อว่าที่ลูกผู้หญิงถามถึงตนกับคุณย่าก็คงเพราะมีเป้าหมายแบบนี้เอง “ก็คงต้องดูแผนธุรกิจก่อนนะครับว่ามีศักยภาพแค่ไหน ทางคุณกันต์ลองทำแผนกับโปรโตไทป์มาให้พี่ดูก่อนก็ได้ครับ ถ้าน่าสนใจค่อยนัดวันมาพิตช์กันอีกที”

ชายหนุ่มแบ่งรับแบ่งสู้ไปก่อน ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธในทันที ถึงอย่างนั้นคนฟังก็ยังอดอด

“ให้...ต้องทำโปรโตไทป์ด้วยเหอ ถ้าพี่ใจไม่สน พวกผมก็เหนื่อยฟรีดิ” ชนกันต์พยายามโน้มน้าว “พี่ใจตัดสินใจคนเดียว ไม่ได้ผ่านทีมสักหน่อย ไม่ต้องจริงจิงขนาดนั้นก็ได้มั้ง ผมพาพี่ไปคุยกับเพื่อนๆ ก่อนได้ไหม ลองฟังไฉเดียวพวกผมดู ถ้าพี่สนใจ พวกผมค่อยเริ่มแผนกับโปรโตไทป์ให้ดู”

แค่เริ่มต้นจะขอเงินคนอื่นยังขี้เกียจ เงินไม่ใช่บาทสองบาทใครเขาจะให้วะ ไอ้หนู

เป็นใจนึกบ่นพลางเลื้อยบมองนภสรซึ่งนั่งฟังหน้าตาเฉย สามีของทางนั่นเองก็เป็นนายธนาคารใหญ่ น่าจะรู้ว่าขั้นตอนการพิตช์เงินลงทุนว่าต้องเตรียมตัวอย่างไรบ้าง แต่อาสกรกลับไม่เตือนลูกชาย

สักคำ ไม่ใช่ว่าชนกันดีไปขอเงินจากบิดาแล้วไม่ได้ เลยหันมาหาเขาแทนหรอคะ

“ถึงพี่ลงทุนคนเดียวก็ต้องพิจารณาความเสี่ยงครับ คุณกันดีทำแผนกับโปรโตไทป์มาก่อนดีกว่า” ชายหนุ่มยื่นกราน

ชนกันดีบ่นอีกสองสามคำ แต่ผู้เป็นมารดาสะกิดเตือนเพราะบรรยากาศบนโต๊ะอาหารเริ่มตึงเครียด กลัวลูกชายจะถูกคุณยายตำหนิ เจ้าตัวจึงหยุดพูดไป

กระทั่งจบมื้ออาหาร เป็นใจลาคุณกรรทองแล้วจะเดินออกมาตรงห้องรับแขก ยังไม่ทันได้เข้าไปก็ได้ยินเสียงนภสรบ่นกับพี่ชายคนโตอย่างหงุดหงิด

“นายใจนี่มันยังโงะพื๊ดล ไม่เอาญาติพี่น้องเลย เหมือนตานนไม่มีผิด”

“มันเลี้ยงของมันมา ก็ต้องนิสัยเหมือนกันอยู่แล้ว” คุณนภดลตอบเสียงเรียบ ไม่บ่งบอกความรู้สึก

นภสรแสวงถอนใจเสียดัง “เฮ้อ เอาเถอะ! ก็ยังดีหรอที่เหมือนตานน อย่างน้อยก็ทำงานหาเงินเองได้ ไม่ต้องพึ่งพาที่บ้านหวังเกาะคนอื่นเหมือน...” เจ้าตัวหยุดพูดไปแค่นั้น แต่ทั้งสองฝ่ายรวมถึงชายหนุ่มที่หยุดฟังอยู่ไม่ห่างรู้ว่าคำที่แว่นไว้นั้นหมายถึงผู้ใด

เป็นใจยิ้มเนือย จะผ่านไปก็ปีศาจก็ไม่เคยรู้สึกดีกับเขา คงเพราะเธอสนิทกับคุณวิภาวิมาตั้งแต่เด็ก จึงเกลียดชังผู้หญิงอีกคนซึ่งมาแทรกกลางระหว่างพี่ชายกับพี่สะใภ้ ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกจากกันไปสิบกว่าปีกว่าจะมาลงเอยกันได้อีกครั้ง ก็ไม่แปลกที่เธอจะพลอยไม่ชอบหน้าลูกชายของผู้หญิงคนนั้นไปด้วย

“สรุปคือเข้าบ้านใหญ่มาแล้วเซ็ง เลยโทร. จิกฉันทออกมา
นั่งฟังเพลงเป็นเพื่อน?”

ชายหนุ่มร่างสูงที่นั่งอยู่ตรงข้ามกันออกปากถาม เจ้าตัวมี
ใบหน้าคมเข้มแต่งตัวทันสมัยเข้ากับผู้นรอบตัวตอนนี้ แปลกตาก็
เพียงทรงผมที่ไถสั้นเกรียนทั้งสามด้าน ทำให้พอเดาได้ว่าทำอาชีพ
อะไร “ดินะแกโทร. มาเร็ว วันนี้ฉันทออกเวอร์ เกือบจะโทร. นัดน้องบ๊อง
อยู่แล้ว ไม่งั้นก็ต้องเหนียงมาหาแก มีหวังโดนงอนใส่แหงๆ”

“บ่นจ้ะจะได้ข่าวว่าแกติดเลี้ยงฉันทมือหนึ่งนะ” เป็นใจสวณกลับ
ไปบ้าง

“ไม่ลืมหรอกขอรับ ถ้าคุณเป็นใจไม่กรุณาช่วยชี้จุดฝังศพ
กระผมก็ปิดคตินั้นไม่ได้สิขอรับ” อีกฝ่ายรีบเปลี่ยนมาอวยทันควัน
“ที่จริงฉันทจะนัดแกไปเลี้ยงมือใหญ่อยู่แล้ว คุณนักธุรกิจใหญ่ว่าง
วันไหนล่ะ”

ร.ต.อ. ธีรุตน์ เป็นเพื่อนสมัยเด็กเพียงไม่กี่คนที่เป็ใจติดต่อก
ด้วยหลังกลับจากสหรัฐอเมริกา พวกเขาเจอกันที่โรงเรียนประจำซึ่ง
เป็นใจถูกส่งไปหลังเกิด ‘เรื่องนั้น’ ขึ้น อีกฝ่ายรู้เรื่องความสามารถ
พิเศษของเขาและไม่ได้มองว่าเป็นสิ่งประหลาดน่าหวาดกลัว ตรงกัน
ข้าม...เจ้าตัวกลับมารบกวนขอให้เขาใช้ความสามารถนั้นช่วยงาน
นานๆ ครั้ง

“ไม่ต้องเลี้ยงมือใหญ่หรอก ฉันทไม่ได้ทำอะไรมาก แคไปตาม
ที่เขารู้บอกเท่านั้นเอง วันนี้ชวนแกมานั่งเป็นเพื่อนก็พอแล้ว” เป็นใจ
ตอบก่อนจะยกแก้วเครื่องดื่มของตนขึ้นมาจิบ

ธีรุตน์พิจารณาอาการของเพื่อนก่อนจะถาม “ได้ยินอาแกพูด
แบบนี้เลยอารมณ์ไม่ดีหรือวะ”

เป็นใจยกไหล่ “ไม่ขนาดนั้น ฉันทไม่ใช่เด็กๆ ไม่น่าจะน้อยอก

น้อยใจเพราะญาติไม่รัก แล้วที่จริงพวกคุณย่าก็ไม่ได้ใจร้ายอะไรกับฉันนักหรอก คุณวิเองก็เป็นคนดี” ชายหนุ่มเอ่ยตามตรง “แต่ยังไงฉันก็เป็นส่วนเกินในครอบครัวนั้น เลยไม่อยากโผล่หน้าไปให้เขาอึดอัดกัน สำหรับฉัน ครอบครัวมีแค่อาานกับเลียมก็พอแล้ว” เป็นใจเอ่ยถึงอาคนเล็กกับแฟนหนุ่มซึ่งเลี้ยงดูเขามาจนโต

ธีรุตน์ยื่นมือมาตบป่าเพื่อน “เข้าใจจะ บ้านฉันก็ไม่ต่างจากบ้านแกเท่าไรหรอก”

พวกเขา นั่งฟังเพลงพลางคุยกันไปเรื่อย ๆ ถึงจะอยู่ในร้านเหล้าแต่ทั้งคู่ต่างขับรถมาเองเลยเสียงที่จะดื่มแอลกอฮอล์ พอเริ่มดึกและคนในร้านเริ่มเยอะ ชายหนุ่มทั้งสองคนก็ลุกขึ้นเตรียมแยกย้ายกันกลับบ้าน เป็นใจกำลังจะเดินไปที่ประตู ทันใดนั้นก็มีร่างของใครคนหนึ่งวิ่งมาชนเขาโครมใหญ่

ชายหนุ่มรับตัวอีกฝ่ายไว้ได้ก่อนจะล้มลง แต่พอเห็นคนคนนั้นชัดเจน เขาก็ชะงัก “คุณ?”

คนในอ้อมแขนเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าเรียวเบิกตากว้างเหมือนจำได้ โหนกแก้มของเจ้าตัวแดงเรื่อเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่ดวงตากลับแจ่มใส เสียงพูดชัดเจน “**คุณเจ้าของร้านกาแฟไซ้ไหม? ช่วยด้วย!**”

เป็นใจก้มมองคนในอ้อมแขนแล้วขมวดคิ้ว “นี่คุณ...?” อีกฝ่ายยังไม่ทันตอบก็มีเสียงโหวกเหวกดังไล่หลัง ชายฉกรรจ์สามคนวิ่งจากข้างในร้านถลันเข้ามาตรงจุดที่พวกเขายืนอยู่ หน้าตาถมึงทึงเอาเรื่อง “เฮ้ย มึงจะหนีไปไหน มาตามพวกไปช่วยเหอะวะ”

เป็นใจดันคนตัวเล็กกว่าไปหลบด้านหลังตนโดยอัตโนมัติ “มีอะไรกันหรือครับ”

หนึ่งในนั้นชี้หน้าเด็กหนุ่มแล้วตะโกนดังลั่น “**ไอ้หน้าอ่อนนี่**

มันจับนมเมียกู!”

“เปล่านะ!” คนที่อยู่ด้านหลังรีบโผล่หน้าไปปฏิเสธ “ผู้หญิงคนนั้นโผล่เข้ามาเองต่างหาก เเร...ผมจะผลักออก มือเลยโดน ตอนแรกเขาไม่เห็นจะว่าอะไรเลย พอพวกคุณเข้ามาหานั่นแหละถึงได้โวยวายฟ้อง”

ผู้ชายคนนั้นฟังคำชี้แจงก็ยิ่งเดือดดาล **“นี่มีงหาว่าเมียกูไปอ้อยมึงเองหรือไอ้สัส!”**

เป็นใจดันศึระะอีกคนหลบไปด้านหลังแล้วออกปากไล่เกลี้ย “พี่ไฉนก่อนนะครับ” ดูจากท่าทางคู่กรณี ผึ้งโน้นเองก็คงเมากันทั้งกลุ่ม ถึงได้ตั้งท่าเอาเรื่องอย่างเดียวไม่ยอมฟังเหตุผล ชายหนุ่มคิดแล้วหันไปกระซิบกับคนด้านหลัง “เดี๋ยวผมจะพยายามหาทางเลี่ยง คุณช่วยเอออออกไปก่อน อย่าเพิ่งขัดนะครับ”

คนฟังพยักหน้าาง ๆ ก่อนจะสะดุ้งเมื่อถูกโอบไหล่ เป็นใจกดคนตัวเล็กกว่าไว้ในอ้อมแขนพลงเอ่ยหน้านิ่ง “ผมว่าคงเข้าใจผิดกันแล้วละครับ แพนผมไม่ได้ชอบผู้หญิง เขาไม่มีเจตนาลวนลามแพนพี่จริง ๆ ผมขอโทษแทนเขาด้วยนะครับ”

“อะไร?! แพน?” พวกที่มาหาเรื่องอ้าปากค้าง ทั้งสามมองหนุ่มหล่อร่างสูงกับเด็กหนุ่มหน้าหวานที่ยืนโอบกันอยู่อย่างไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่ยังไม่ทันได้ชักใช้ ริรุตนซึ่งไปเข้าห้องน้ำก็เดินกลับมาพอดี **“มีอะไรกันวะ”**

“อ้าว ผู้กองมาพอดีเลย ช่วยคุยกับพี่ ๆ พวกนี้ให้หน่อยสิ เขาเข้าใจผิดว่าแพนฉันไปลวนลามแพนเขาอะ”

เป็นใจแสสร้งเรียกยศเพื่อนเสียงดัง ริรุตนเลิกคิ้วแปลกใจที่อยู่ ๆ เพื่อนก็มีแพนงอกขึ้นมาอีกคนหน้าตาเฉย แต่พอกวาดตามองก็พอดูสถานการณ์ได้ นายตำรวจหนุ่มจึงรับมุกดีหน้าขมแล้วถามเสียง

เข้ม “แล้วนี่คุยกันเข้าใจหรือยัง ถ้าคุยกันไม่รู้เรื่องก็ไปเคลียร์กันที่สน. ได้นะคุณ เดี่ยวผมสั่งเช็กกล้องวงจรปิดในร้านให้”

เจอของแข็งเข้าไป ผู้ชายสามคนนั้นเริ่มลั้งเล สุดท้ายหัวใจที่ไววายวายว่าเมียถูกลวนลามก็พุดตดบท “เออๆ ถ้าพวกผมเข้าใจผิดก็แล้วไป วันหลังบอกแฟนคุณให้ระวังหน่อยแล้วกัน”

เป็นใจรอจนคนทั้งสามเดินคล้อยหลังไปแล้วจึงค่อยคลายอ้อมแขนที่กอดอีกคนไว้ เด็กหนุ่มคนนั้นผละออกห่างแล้วรีบยกมือไหว้เขาแล้วเลยไปถึงริรุตนด้วย “ขอบคุณที่ช่วยครับ”

เป็นใจรับไหว้แล้วยิ้มให้ “ไม่เป็นไรครับ ไม่มีเรื่องอะไรก็ดีแล้วนี่คุณมาคนเดียวหรือ”

อีกฝ่ายพยักหน้า ริรุตนมองทั้งคู่คุยกันแล้วกระแะถามเพื่อน “คนรู้จักหรือวะ”

“อ้อ ลูกค้าที่ร้านกาแฟนะ” เป็นใจตอบสั้นๆ

ผู้กองหนุ่มมองเพื่อนสลับกับเด็กที่ยืนอยู่ข้างๆ นึกสงสัยแต่ตอนนี้คงไม่เหมาะจะซักไซ้ จึงเพียงแค่เอ่ยแนะนำ “แกจะกลับแล้วนี่ ไปส่งน้องเขาด้วยสิ แกวนี่เรียกแท็กซี่ยาก”

“ไม่เป็นไร เดี่ยว...ผม...กดเรียกแกร็บก็ได้”

เด็กหนุ่มปฏิเสธแล้วทำท่าจะจะไป แต่เป็นใจกลับเรียกไว้ “เดี๋ยวครับ ให้ผมไปส่งเถอะ ตอนนี้ตึกแล้ว กดเรียกแกร็บคงรอนาน” ชายหนุ่มเห็นคนฟังยังทำท่าลังเลจึงเอ่ยเสริมขึ้นมาอีก “คุณยืนรออยู่หน้าร้านคนเดียว เกิดพวกนั้นออกมาเจออีกจะเป็นเรื่องนะครับ”

พออ้างเหตุผลนี้อีกฝ่ายจึงยอมตกลง ริรุตนเดินตามมาส่งทั้งคู่ที่รถของเพื่อน นายตำรวจจรจนบุคคลที่สามขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างคนขับและปิดประตูรถเรียบร้อยแล้วค่อยเอ่ยกระเช้าเป็นใจ “แค่ลูกค้าร้านกาแฟ ถึงกับต้องอ้างว่าเป็นแฟนเลยหรือวะ จะว่าไปน้อง

เค้าก็ตัวเล็กหน้าหวาน สเปกแกลเลนี่เนอะ”

“สเปกอะไร มันดูละหุก ฉะนั้นก็อะไรไม่ออกเลยอ้างไปแบบนั้นต่างหาก” เป็นใจตอบแก้เก้อ

รถสีเทาเข้มแล่นไปตามถนน พันชั่วโหม่งเร่งด่วนช่วงค่ำไป
แล้วการจราจรจึงไม่ติดขัดมากนัก เธอนั่งห่อตัวอยู่บนเบาะข้างคนขับ พลังแอบมองคนที่อยู่หลังพวงมาลัย วันนี้คุณเจ้าของร้านกาแฟสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงผ้าสีเข้มขยาวยาวทำให้ดูจริงจังแตกต่างจากที่เจอกันครั้งก่อน ดวงตาเรียวสวยคู่นั้นยังคงจ้องมองถนน ตอนที่ผู้เป็นเจ้าของดวงตาเอ่ยปากถามเธอ

“ให้ผมไปส่งคุณที่ไหนดีครับ”

“ตรงป้ายรถเมล์ข้างหน้าก็ได้ ขอขอบคุณ...ครับ” เธอตอบกลับไปสั้น ๆ

อีกฝ่ายเหลือบตามองมาแวบหนึ่ง เธอจึงรีบละสายตากลับมาก้มมองโทรศัพท์มือถือบนตัก ได้ยินเสียงทุ่มของชายหนุ่มเสนอ “แถวนี้ไม่ค่อยมีรถเมล์ผ่านนะครับ แท็กซี่ก็หายาก ให้ผมไปส่งคุณตรงแถวสถานีรถไฟฟ้าวัดกว่าไหม ข้ามไปอีกหน่อยน่าจะต่อรถง่ายกว่า”

“ก็ได้ครับ” เธอพยักหน้าตกลง

เจ้าของรถขับเลยจากป้ายรถเมล์แล้วแล่นต่อไป ทั้งคู่นั่งเงียบกันไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ผู้ชายคนนั้นจะเปรยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“คุณคือ ‘พี’ ลินะ?”

เธอเงยหน้าขึ้นแล้วหันไปมองคนพูดโดยอัตโนมัติ อีกฝ่ายไม่มีท่าทางหวาดผวาทหรือหวั่นเกรง คล้ายกับคำถามนั้นเป็นคำถาม

ทั่วไป กลายเป็นเธอที่ถามละล้าละลักอย่างแปลกใจ “ฟ้าบอกว่าคุณ
รู้เรื่องของเรา ตอนนี้คุณมองเห็นเราใช่ไหม? เห็นแล้วไม่กลัวหรือ”

“ไม่กลัวหรอกครับ ผมเห็นพวกที่เป็นแบบเดียวกับคุณมา
ตั้งแต่เด็ก เคยกลัวจนเลิกกลัวไปแล้วละ” คู่สนทนาอธิบายยิ้มๆ
“ปกติผมจะเห็นเป็นเงารางๆ วันที่คุณมาที่ร้าน ผมเลยยังไม่ค่อย
แน่ใจเท่าไร จนน้องชายคุณเอาร่มมาคืนนั่นแหละ” รถแล่นมาถึง
สี่แยก ชายหนุ่มหยุดรถตรงไฟแดงแล้วหันมาถาม

“เขาชื่อฟ้าสินะครับ แล้วคุณล่ะครับ ชื่ออะไร?”

เธอก็มองหน้าหลบตาอีกครั้ง รู้สึกว่ารอยยิ้มนั้นทำให้สบายใจ
ขึ้นนิดหน่อย “เรียกเราว่าฝนก็ได้”

“โอเคครับ คุณฝน คุณกับคุณฟ้าเป็นพี่น้องกันจริง ๆ ใช่ไหม
ครับ”

“อ้อ เป็นฝาแฝด” เธอยอมรับ

“เป็นฝาแฝดกันจริง ๆ ด้วย มิน่าผมถึงเห็นเป็นเงาเลื่อมซ้อน
กันนิดเดียวจนแทบแยกไม่ออก ตอนแรกผมนึกว่าน้องชายคุณพูด
กลบเกลื่อนเสียอีก” ชายหนุ่มคนนั้นเอ่ยกลัวหัวเราะก่อนจะถามต่อ
“คุณฝนอยู่แบบนี้มานานแล้วหรือครับ”

“ตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อน หลังจากที่เรา...” เธอเว้นท้าย
ประโยคไว้ คิดว่าคนฟังคงพอเดาเองได้ “ฟ้าเป็นคนมารับศพ หลัง
จากนั้นเราก็ตีติดอยู่กับฟ้า ไปไหนไม่ได้อีก”

คนฟังทำหน้านุงนง “ทำไมถึงไปไหนไม่ได้ล่ะครับ”

“เราไม่รู้” เธอส่ายหน้า “เราพยายามแล้ว แต่ออกมาจากตัว
ฟ้าไม่ได้เลย ได้แค่ออกมาแบบนี้ตอนฟ้าไม่มีสติเท่านั้น”

“แปลกจริง” อีกฝ่ายขมวดคิ้วครุ่นคิด สัญญาณไฟเปลี่ยนเป็น
ไฟเขียว เขาหันกลับไปมองถนน เหยียบคันเร่งขับรถข้ามแยก ชาย

หนุ่มไม่ได้พูดอะไรอีก เธอเองก็นั่งเงียบ เธอไม่ได้คุยกับใครมานาน จึงไม่รู้ว่าจะต้องบทสนทนาอย่างไร

กระทั่งรถแล่นมาถึงสถานีรถไฟฯ เจ้าของรถจอดเทียบบริมบาทวิถี หันมามองเธอแล้วเอ่ยจริงจัง “ความจริงไม่ใช่เรื่องของผมหรอก แต่ผมเคยเจอคนที่ถูกวิญญาณสิงสู่ สภาพเขาไม่ดีเท่าไร ถึงพวกคุณจะได้เป็นแบบคนที่ผมเจอ แต่ถ้าอยู่ไปแบบนี้ก็คงไม่ดีเหมือนกัน”

“เราก็กลัวอยู่ แต่พวกเราสองคนทำอะไรไม่ได้เลย ฟ้าลองทำมาทุกอย่างแล้ว” เธอส่ายหน้าอย่างจนใจ

ผู้ชายคนนั้นนั่งคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะหยิบนามบัตรที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อเข้ตออกมายื่นส่งให้ “ผมแค่มองเห็น ไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญ อาจจะให้คำแนะนำอะไรไม่ได้มากนัก แต่ถ้าพวกคุณมีอะไรให้ช่วยก็ติดต่อมาได้นะครับ หรือจะแวะมาที่ร้านก็ได้ ส่วนใหญ่ผมอยู่ที่นั่น”

เธอรับนามบัตรมาดูชื่อก่อนจะเก็บใส่กระเป๋าแล้วเปิดประตูก้าวลงจากรถ หันมาก้มตัวลงยิ้มให้ชายหนุ่มพร้อมกับเอ่ยทิ้งท้าย “ขอบคุณนะ คุณเป็นใจ”

เวหาตื่นขึ้นในตอนสายวันต่อมาพร้อมอาการเมาค้าง เด็กหนุ่มลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง ยกมือกุมหน้าผากทำหน้ามู๋มู๋ เมื่อคืนซัดไปเยอะ โคตรปวดหัวเลยแฮะ ดิเนะวันนี้มีเรียนบ่าย เขาลุกขึ้นเดินโซเซไปเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าล้างตาแล้วออกมาเปิดดูเ็นดูว่ามีอะไรให้กินบ้าง ในตู้เย็นมีไข่ต้ม ขนมปัง กับน้ำส้มวางอยู่ คงเป็นอีกคนซื้อมาใส่ไว้ให้ตามเคย

...ว่าแต่เมื่อคืนพวกเขาหลับห้องมาได้ยังไงนะ เด็กหนุ่มนั่งเคี้ยวไข่ต้มสลบกับขนมปังพลางทบทวนความทรงจำ

เมื่อวานเขาติดรถผู้ช่วยของบิดาออกมาจากในหมู่บ้าน ตั้งใจว่าจะลงตรงป้ายรถเมล์ที่ใกล้ที่สุด แต่แถวนั้นดันไม่มีป้ายรถเมล์เลยสักป้าย นิกเห็นเขาชะเง้อมองริมถนนอยู่นานจึงพูดขึ้น “แถวนี้ไม่ค่อยมีรถเมล์ครับ เหมือนจะมีแค่สายเดียว นาน ๆ จะมาสักที”

“ฉันผมจะต่อแท็กซี่ตรงไหนได้บ้าง” เวหาออกปากถาม

“เลยไปอีกหน่อยมีศูนย์การค้าครับ แต่ตอนค่ำแบบนี้รถน่าจะติดมาก” อีกฝ่ายตอบแล้วเสนอ “ให้ผมไปส่งที่หอพักของคุณเลยดีกว่าไหมครับ หอพักคุณอยู่ค่อนข้างไกล แท็กซี่อาจจะไม่ยอมไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอก ขอบคุณคุณเปล่า ๆ” เวหาปฏิเสธ

“ไม่ขอบคุณเลยครับ ขึ้นทางด่วนไปแป๊บเดียว ไม่ได้เสียเวลามาก” เจ้าของรถเอ่ยตามตรง “ความจริงท่านวานให้ผมไปส่งคุณที่หอนั่นละครับ เมื่อครู่ผมเห็นคุณยังอารมณ์ไม่ดีเลยไม่ได้บอก กลัวว่าคุณจะไม่ยอมขึ้นรถมาด้วย ไหน ๆ ท่านก็สั่งมาแล้ว ให้ผมไปส่งคุณเถอะนะครับ ไม่อย่างนั้นถ้าท่านถาม ผมจะถูกตำหนิ”

หมอนี่สมเป็นผู้ช่วยนักการเมืองซะมิด ทั้งขอร้องทั้งกดดันไปพร้อมกันเฉยเลย

เวหานึกบ่นในใจแต่สุดท้ายก็พยักหน้าตกลง เด็กหนุ่มเอนหลังพิงเบาะ มองสองข้างทางไปเรื่อยเปื่อย แถวนี้นอกจากจะไม่มีป้ายรถเมล์แล้วยังไม่ค่อยมีทางม้าลายหรือสะพานลอย ทางเท้าค่อนข้างมืดและเปลี่ยว คนเดินถนนคงลำบากแย่ “ไม่ค่อยมีรถเมล์ผ่าน แล้วคนไม่มีรถทำไงเนี่ย”

“เห็นพวกคนงานในบ้านท่านบอกว่า มีสองแถวผ่านบ้างครับ แต่รอนาน เวลาคนในบ้านจะออกไปไหนกันเองเลยต้องให้ยามเรียกมอเตอร์ไซด์รับจ้าง หรือไม่ก็ต้องยอมกดเรียกแท็กซี่แท็กซี่”

เวหาฟังแล้วแค้นยี้ม “สมเป็นย่านคนรวย เจ้าของบ้านมีรถ

กันหลังละหลายคัน เลยไม่ต้องสนใจว่าจะมีรถสาธารณะผ่านหรือเปล่า คนทำงานก็เดินทางลำบากกันไปสิ”

เด็กหนุ่มประซด แต่คนฟังกลับตอบเสียงกลั้วหัวเราะ “บันเหมือนพี่คุณเปียบเลยครับ เขาเคยมาปรึกษาผมว่า ถ้าจะทำเรื่องส่งไปที่ ขสมก. ให้เพิ่มเส้นทางเดินรถแถวนี้จะต้องทำยังไงบ้าง”

เวหาขมวดคิ้วแล้วถามกลับ “คุณสนิทกับฝนด้วยหรือ?”

อีกฝ่ายชะงักไปนิดหนึ่งก่อนจะพยักหน้า “ครับ ผมทำงานกับท่านหลายปี เคยมาช่วยงานที่บ้านท่านบ่อยๆ เลยได้พบกับพี่ของคุณบ้าง” ชายหนุ่มถอนใจ “เขาเป็นคนเก่งนะ น่าจะอนาคตไกล น่าเสียดายที่...”

“ถ้าคำว่า ‘น่าเสียดาย’ ของคุณ หมายถึงเรื่องที่ฝนเสียไปละก็ใช่” เวหาเอ่ยแทรกขึ้นเสียงเย็น สีหน้าเครียดขมลงทันที “แต่ถ้าเป็นเรื่องอื่นนอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรต้องเสียดาย”

“นั่นสิครับ” คู่สนทนาหันมามองเด็กหนุ่มแวบหนึ่งก่อนจะเปรยขึ้น “พวกคุณสองคนเหมือนกันจริงๆ โดยเฉพาะสีหน้าเวลาโกรธ”

เวหานิ่งเงียบไม่ตอบคำ จนกระทั่งรถแล่นผ่านย่านกลางคืนที่เริ่มคึกคักเขาจึงค่อยเอ่ยออกมา “ผมเปลี่ยนใจแล้ว ผมยังไม่กลับหอ คุณจอดให้ผมลงตรงนี้แหละ”

“เอ๊ะ แต่ว่า...”

“ไม่ต้องมีแต่ ผมอยากจะลงตรงนี้ ถ้าพ่อจะตำหนิคุณก็บอกให้เขาโทร. มาด่าผมเองแล้วกัน”

นิกรยอมจอดรถหน้าร้านเหล้าร้านหนึ่ง เวหาเอ่ยขอบคุณหัวนๆ แล้วก้าวลงจากรถ เด็กหนุ่มสัมผัสได้ว่าสายตาของอีกฝ่ายยังคงจ้องมองตนจึ่งหันหลังแล้วเดินตรงเข้าร้าน ตอนแรกเขาจะว่าจะ

เข้าไปตีมีให้หายอารมณ์ขุ่นมัวแล้วค่อยออกมาเรียกแท็กซี่กลับห้องพัก แต่ดันมีผู้หญิงเข้ามาชนแก้วด้วยจึงติดลมนั่งยาว

เวหาจำได้ว่าตอนที่ตนเริ่มเมา ผู้หญิงคนนั้นก็เข้ามาโน้มเนียเขารำคาญจึงพยายามถอยหนี แต่หลังจากนั้นก็จำไม่ได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง สงสัยว่าฝนคงออกมาช่วยรับหน้าให้ เด็กหนุ่มลุดไปหยิบสมุดบนหัวเตียงมาเปิดดูเผื่อว่าอีกคนจะเขียนบอกอะไรไว้บ้าง

มีนามบัตรแผ่นหนึ่งสอดเอาไว้ในสมุด เวหาหยิบขึ้นมาดูแล้วขมวดคิ้ว ร้องอุทานออกมา

“เป็นใจ กิตติวรากร?! ฝนเจอไอ้เจ้าของร้านกาแฟเพี้ยนนั้นอีกแล้วหรอเนี่ย! ทำไมโลกมันกลมแบบนี้วะ!”

อาการเมื่อดังทำให้ปวดศีรษะเล็กน้อย เวหาจึงกลับไป

นอนซุกอยู่บนเตียงพลางเปิดโทรทัศน์เล่นโซเซียลเรื่อยเปื่อย อชกับดินแดนบนในไลน์กลุ่มเรื่องที่เขาไปดื่มเหล้าแล้วไม่ชวน คงเห็นจากสตอรี่ไอจีที่เขาโพสต์เมื่อคืน เด็กหนุ่มตอบกลับไปว่าตนไปทำธุระแถวนั้น ขากลับผ่านร้านเหล้าเลยแวะเข้าไปเบียร์เดียว

ถัดจากไลน์เพื่อนสนิทก็เป็นไลน์จากมารดาซึ่งทักมาถามสารทุกข์สุกดิบตามปกติ เวหานึกได้ว่ายังไม่ได้บอกแม่เรื่องคนคนนั้น เรียกเขาไปพบ เด็กหนุ่มจึงกดโทรศัพท์โทร. หาแม่เสียเลย เสียงรอสายดังอยู่นานก่อนทางนั้นจะกดรับ แต่เสียงที่ทักมากลับเป็นเสียงหุ้มคันหูของชายวัยกลางคนอีกคนซึ่งเขากำลังคิดถึงอยู่เหมือนกัน

[อะไหล ฟ้า ว่าไต่ ลูก? - ฮัลโหล ฟ้า ว่าไฉ่ ลูก]

เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง รีบทักตอบอย่างดีใจ “ลุงป้อมหรือครับ? อ้าว แม่ไปไหนล่ะ”

[แม่เฮ้ไปวัดตั้งเจ้ายะ ลืมมือถือไว้บ้านเนี่ยะ - แม่เราออกไป]

วัดตั้งกะเช้าแล้ว ลืมมือถือทิ้งไว้บ้านเนี่ย] อีกฝ่ายบ่น ทั้งขำทั้งอ่อนใจ กับความขี้ลืมของผู้เป็นภรรยา [ลูกก่ก้าปึกมาจากสวน มียังก่ - ลุงเพิ่งกลับจากสวน มีอะไรหรือเปล่า]

เวหาลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิเพื่อให้คุ้ยได้ถนัด

“ไม่มีอะไรครับ ฟ้าโหร. มาคุยกับแม่เฉยๆ ทำไมวันนี้แม่ไปวัดละครับ ไม่ใช่วันพระนี่นา”

[แม่เขาไปทำบุญหื้อปีเฮา หันว่าตะคินฝงถึงแล้วบ่ม่วนใจ - แม่เขาไปทำบุญให้พี่เรา เห็นบ่นว่าเมื่อคินฝงถึงแล้วใจไม่ดี] พ่อเลี้ยงของเขาตอบกลับมา

เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว นึกกังวลขึ้นมาทันที “แม่เป็นไงบ้างครับ ลุงป้อม วันก่อนคุยกันฟ้าก็ไม่ได้ถาม”

อีกฝั่งถอนใจเบาๆ [กะหมองกะหงอยอยู่แหละ ลูกตึงคนมาตายไปจะอัน คนเป็นป้อเป็นแม่ยังไต่ก่ทำใจยาก - ก็ขี้อยู่ละ ลูกทั้งคนมาตายจากไปแบบนั้น คนเป็นพ้อเป็นแม่ยังงักทำใจไม่ได้]

“ก็ไม่ว่าหรอกครับ ลุงป้อม บางคนไม่เห็นจะรู้สึกรู้สึอะไรเลย” เวหาแค้นยิ้มเมื่อนึกถึงบทสนทนาเมื่อวาน พ้อประสาอะไร เพิ่งพึ่งงานศพลูกตัวเองมาได้ไม่กี่วันก็คิดจะหาผู้สืบทอดคนใหม่แล้ว

[ยะเสียงจะอ้อ ปะป้อเฮามาแม่นก - ทำเสียงแบบนี้ เจอพ้อเรา มาละสิ] คนที่เลี้ยงเขามาจนโตดักคอ [แล้วเป็นไต่พอง ตำนวนดได้เบาะแสะอหยังเพิ่มเติมก่ - เป็นยังงักบ้าง ตำรวจได้เบาะแสะอะไรเพิ่มใหม่]

“เขาไม่ได้พูดถึงคดีของฝนเลยครับ คงไม่สนใจจะตามแล้วมั้ง ขนาดตอนเกิดเรื่องยังปิดข่าวแทบตาย น่าจะกลัวเสียชื่อเสียงจนลืมเสียใจที่ลูกตาย” เวหาเอ่ยเสียงขรึม

ลุงป้อมฟังแล้วถอนใจ [เฮ้อ ชั่มเตื่อก่านตีเขาป้อฮู้ถึง มันอาจ

จะแป้วว่า เป็นเสียใจจนบ่อยากอู้ บ่อยากนึกถึงกัได้นะ ลูก - เฮ้อ บางทีการไม่พูด มันอาจจะแปลว่าเขาเสียใจจนไม่อยากจะถึงกัได้นะ ลูก]

น้ำเสียงอ่อนโยนซึ่งเอ่ยสอนโดยไม่ได้ตำหนิคำนั้นทำให้เด็กหนุ่มค่อยยิ้มออก อดอ้อนด้วยสำเนียงเดียวกันไม่ได้

“ถ้าลุงป้อมเป็นป้อแท้ๆ ของน้องกับฝน ก่คงจะดี - ถ้าลุงป้อมเป็นพ้อแท้ๆ ของน้องกับฝน ก่คงจะดี”

คนที่เขารักเหมือนพ้อแท้ๆ ตอบเสียงกลั้วหัวเราะ [น้องก่เป็นลูกจายลุงอยู่แล้วนิ ใ้หน่อย ไว้หยุดยาวก่บ่ก่มาบ้านเฮาเน้อ ลูก - น้องก่เป็นลูกชายลุงอยู่แล้ว ใ้หน่อย ไว้หยุดยาวแล้วกลับบ้านเรานะ ลูก]

“ครับ ฝากบอกแม่ด้วยนะครับว่า พี่าคิดถึง ไว้ฟ้าจะโทร. ไปใหม่นะ”

เวหากดวงสายก่อนจะเอนหลังพิงหัวเตียงแล้วระบายลมหายใจยาว เขารู้ว่าผู้เป็นมารดายังคงยังทำใจไม่ได้ ส่วนหนึ่งคงเพราะแม่รู้สึกผิดมาตลอดที่ต้องทิ้งฝนไว้กับพ้อที่นี้ ข้าพี่ฝาแฝดของเขายังมาจากไปแบบค้างคาใจโดยที่พวกเขาไม่มีอำนาจใดๆ ไปเรียกร้องให้หรือฟื้นการสืบสวน ส่วน ‘คนมีอำนาจ’ ก็ดูเหมือนจะไม่แยแส

ถ้าหากรู้ความจริงทั้งหมด จะช่วยให้พวกเขาสองคนหลุดพ้นจากสภาพนี้ และช่วยให้แม่ปล่อยวางเรื่องฝนได้บ้างไหมนะ

เด็กหนุ่มตัดสินใจคว้าสมุดบนหัวเตียงขึ้นมาเปิด แล้วหยิบนามบัตรใบเล็กนั้นออกมา

เวหากลับมายืนอยู่หน้าร้านกาแฟร้านนั้นอีกครั้ง คราวนี้เขารีบออกจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่เรียนคาบบ่ายเสร็จจึงมาถึงตอน

ร้านยังเปิดอยู่ เด็กหนุ่มเมียงมองผ่านกระจกหน้าร้าน เห็นข้างในมีคนอยู่หนาตา คงเพราะชอยนี้มีตีกสำนักงานหลายตึก บ่ายแก่ๆ เกือบเย็นจึงมีคนทำงานแะมานั่งพักดื่มกาแฟกันคึกคัก เด็กหนุ่มเปิดประตูเข้าไป พนักงานสาวหน้าตาน่ารักซึ่งยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์เงยหน้าขึ้นมาร้องทักเสียงใส

“ยินดีต้อนรับค่ะ สิ่งเครื่องดื่มกับเบเกอรี่ที่เคาน์เตอร์ได้เลยนะคะ”

เวหาเดินไปตรงเคาน์เตอร์พลาจกวาดตามองไปด้านใน เห็นแต่พนักงานผู้หญิงกับพนักงานชายท่าทางเหมือนเด็กแว้นที่เจอเมื่อวันก่อน ไม่มีเงาเจ้าของร้านชื่อประหลาดนั้น เขาจะถามหากก็กลัวว่าจะดูงใจเกินไปจึงทำเป็นก้มดูเมนูแล้วสั่งเครื่องดื่มไปก่อน

“อเมริกาโน่เย็นไม่หวาน กินที่ร้านนะคะ”

“ได้ค่ะ อเมริกาโน่เย็นไม่หวานนะคะ” พนักงานสาวรับคำแล้วถามต่อ “รับเบเกอรี่ด้วยไหมคะ นอกจากเค้กแล้ววันนี้มีแครีไปอบกับชีซาร์สลด แล้วก็แซนด์วิชแฮมออนรมควันด้วยนะคะ”

เวหาหนึ่งคิด ไม่รู้เจ้าของร้านจะอยู่หรือเปล่า ถ้าจะนั่งรอในร้านไปเรื่อย ๆ แล้วสั่งกาแฟแก้วเดียวก็คงจะดูแปลก เด็กหนุ่มจึงสั่งอาหารเพิ่ม “เอาแซนด์วิชแฮมอนอีกที่ก็ได้ครับ”

พนักงานคนนั้นคิดเงินแล้วยืมให้ “เรียบร้อยค่ะ รอสักครู่นะคะ”

เวหาเดินไปยังโต๊ะริมกระจกที่ลูกค้าเพิ่งลุกออกไปพอดี เขาจึงไปนั่งตรงนั้น พนักงานชายที่เขาเคยเจอเดินมาเก็บแก้วเครื่องดื่มของลูกค้าเก่าและเช็ดโต๊ะให้ พอเจ้าตัวสวมเครื่องแบบของทางร้านซึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวทับด้วยผ้ากันเปื้อนยีนสีเข้มก็ดูไม่น่ากลัวเท่าวันก่อน เวหาได้จังหวะถาม “เออ...พี่ครับ คุณ...เป็นใจ อยู่ร้านไหม

ครับ”

“ครับ? พี่ใจหรือครับ?” ชายหนุ่มคนนั้นหันมาทวนคำ แต่พอมองหน้าเวหาซัด ๆ ก็จำได้ วิถีพูดจึงเป็นกันเองขึ้นนิดหนึ่ง “อ้าว น้องที่เอาร่มมาคืนวันนั้นนี่นา มาหาเฮียอีกหรือ วันนี้เฮียแกไม่อยู่หรอกออกไปธุระข้างนอกแต่เช้าแล้ว”

เวหาได้ยินคำตอบก็ใจแป้ว สงสัยว่าวันนี้คงมาเสียเที่ยว

“พอดีผมมีธุระอยากจะปรึกษาคุณเป็นใจนะครับ เขาบอกใหมครับว่าจะกลับมาตอนไหน”

“เฮียแกว่าจะเข้าร้านตอนบ่าย แต่ก็ยังไม่เห็นมานะ” อีกฝ่ายตอบแล้วถามกลับ “น้องมีธุระด่วนหรือเปล่า พี่จะได้ไลน์ไปบอกเฮียให้”

เวหารีบส่ายหน้า “ไม่เป็นไรครับ ไม่ใช่ธุระด่วน พี่ไม่ต้องไลน์บอกหรอก เดี่ยวผมนั่งกินกาแฟรอก็ได้ครับ”

พนักงานคนนั้นพยักหน้าแล้วเดินกลับไปเคาน์เตอร์ เวหาเห็นว่ายังมีลูกค้ารอออเดอร์อีกหลายคิวจึงนั่งเล่นโทรศัพท์สลับกับมองในร้านไปเรื่อยเรื่อย

ร้านนี้น่าจะรีโนเวตจากตึกแถวเก่าเพราะมีชั้นลอยแบบที่สมัยก่อนนิยมกัน ชั้นล่างเป็นฝ้าเพดานสูงทำให้ดูโปร่งโล่ง แล้วต่อเติมคานเหล็กเพื่อแขวนโคมไฟเพิ่มความสว่างตามจุดต่างๆ พื้นปูไม้ปาร์เกต์ ผนังทาสีขาวครีมตัดกับเฟอร์นิเจอร์ไม้สีเข้ม ริมผนังฝั่งหนึ่งเป็นม้านั่งยาวบุนวมกับโตะใหญ่สำหรับลูกค้าที่มาหลายคน ผนังอีกฝั่งรวมถึงตรงกระจกหน้าร้านตั้งโตะเล็ก เครื่องประดับและภาพถ่ายบนผนังก็เป็นโทนขาวดำ ดูเรียบง่ายแต่เทดี การจัดวางที่ลงตัวทำให้ภายในร้านไม่คับแคบแม้จะมีลูกค้าอยู่เต็มเกือบทุกโตะ

สักพักพนักงานสาวก็นำเครื่องดื่มกับแซนด์วิชที่เด็กหนุ่มสั่งไว้

มาเสิร์ฟ เวหาจิบอเมริกาโน่เย็นแล้วพยักหน้าพอใจ กาแฟเข้มข้นแต่ไม่
ขมจัด มีรสเปรี้ยวแทรกอยู่พอให้สดชื่นทั้งยังมีกลิ่นหอมอ่อนๆ อวล
ในปาก แชนด์วิชก็อร่อย ขนมปังอบจนกรอบเข้ากับไส้ที่เป็นแฮมมอน
ผักสด และครีมชีส จากที่ตอนแรกเด็กหนุ่มตั้งใจสั่งมาบังหน้าให้ดูไม่
น่าเกลียด กลายเป็นว่าเขาจัดการเสียเกลี้ยงจาน

ร้านนั่งสบาย กาแฟอร่อย อาหารเตรียมอย่างพิถีพิถัน ไม่น่า
แปลกใจที่มีลูกค้าเข้ามาไม่ขาด

เวหานั่งรออยู่เกือบชั่วโมงจนลูกค้าในร้านทยอยออกไปกัน
หมดแล้ว เจ้าของร้านที่บอกว่าจะกลับตอนบ่ายก็ยังไม่โผล่มาเสียที
จนพนักงานทั้งสองเริ่มเก็บของเตรียมปิดร้าน เด็กหนุ่มจึงจำต้องลุก
เดินออกมาบ้าง

แม่ง...รอแบบนี้ท่าจะไม่เวิร์กวะ หรือว่าจะลองทักไลน์ไปดี ที่
จริงในนามบัตรแผ่นนั้นก็มียูเอไอดีกับเบอร์โทรศัพท์ติดต่อ แต่เวหา
ไม่รู้ว่าจะทักไปอย่างไร แนะนำตัวว่า สวัสดีครับ ผมคือคนที่คุณทัก
ว่ามีวิญญาณสิงอยู่ จันหรือ? ไม่ไหวละมั้ง เด็กหนุ่มถนัดถ้นค่ออย่าง
หงุดหงิด

ระหว่างที่เขากำลังลังเลว่าจะเอาอย่างไรต่อ พนักงานชายที่คุย
ด้วยเมื่อครู่ก็เปิดประตูออกมาเรียก

“น้อง เฮียใจเฟื่องไลน์มาบอกว่า แกต้องไปธุระต่อ วันนี้คง
ไม่ได้เข้าร้านแล้วละ”

“อ๊ะ หรือครับ” เวหาหน้าม่อ

คนแจ้งข่าวคงเห็นสีหน้าของเขาจึงรีบเอ่ยต่อ “พี่บอกเฮียใจ
ไปแล้วว่าน้องมาหา เฮียแกล้งบอกว่าคุณนี่ถ้าน้องสะดวกก็ให้
มาใหม่ละ แกจะรออยู่ที่ร้าน หรือจะทักไลน์ไปก่อนได้ ยูเอไอดีไลน์อยู่
บนนามบัตรที่แกให้ไว้ละ” ชายหนุ่มคนนั้นแนะนำก่อนจะยิ้มกว้าง

“น้องทักเฮียแกไปก่อนเถอะ จะได้ไม่ต้องมารอ ถ้าเฮียแกให้นามบัตร
เองอย่างนี้ก็แปลว่าแกสนใจแหละ น้องทักไปก่อน เฮียแกไม่ว่าอะไร
หรอก”

คำพูดแฝงนัยกับรอยยิ้มเข้าทำให้เวหาคะพริบตาปริบ ๆ รีบ
โวยวายตอบกลับไป “เดี๋ยวนะครับ ผมไม่ได้มาจีบเจ้านายพีนะ ผม
มาเพราะวันก่อนเขาทักผมเรื่องวิญญาณต่างหาก!”

คราวนี้คนฟังอ้าปากค้าง “อะ?! วิญญาณ?! จันที่น้องจะมา
ปรึกษาเฮียแกนี่ก็แปลว่าน้องมี...มีไอ้แบบที่ไม่ใช่คนตามมาเหรอ”
เจ้าตัวถามพลางมองซ้ายมองขวาอย่างหวาด ๆ อารมณ์เปลี่ยนไป
ทันที

“อือ ประมาณนั้นแหละ” เวหาพยักหน้าแล้วถามกลับอย่าง
ใคร่รู้ “นี่พี่รู้เรื่องที่เจ้านายพีมีซิกซ์เซนส์ด้วยเหรอ? ตกลงเขามองเห็น
จริงปะ?”

“จริง” อีกฝ่ายตอบทันควัน

“ทำไมพี่มั่นใจจังอะ ไม่คิดว่าเขาแปลก ๆ บ้างเหรอ อยู่ดี ๆ ก็
บอกว่าตัวเองมองเห็นผีอะ” เด็กหนุ่มถามย้ำ

“ถ้าพูดปากเปล่า ใครก็ไม่เชื่อทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าเจอกับตัว จะ
ไม่เชื่อก็คงไม่ได้”

พี่ชายคนนั้นถอนใจทำท่าจะเล่าต่อ แต่พนักงานหญิงที่อยู่ใน
ร้านเปิดประตูออกมาถาม “พี่โอม แป้มปิดเครื่องคิดเงินแล้วนะคะ
จะให้เก็บโต๊ะเลยไหม”

“เดี๋ยวพี่เก็บโต๊ะเอง แป้มล้างอุปกรณ์เถอะ” ชายหนุ่มชื่อโอม
ตอบเพื่อนร่วมงาน แล้วหันกลับมายิ้มแหย้ให้เวหา “โทษทีวะ อยาก
เล่านะ แต่พี่ต้องรีบปิดร้านอะ”

เวหาหนึ่งคิดนิดหนึ่ง ไหน ๆ วันนี้ก็ไม่เจอเจ้าตัว ถามเรื่องของ

หมอนั่นเอาไว้เป็นข้อมูลก็น่าจะดีเหมือนกัน เด็กหนุ่มจึงลองขอร้อง “เอ่อ...แล้วถ้าหลังร้านปิด พี่โอมพอจะว่างไหมครับ” เขาเรียกชื่ออีกฝ่ายตามที่ได้ยินเมื่อครู

โอมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูเวลาก่อนจะส่ายหน้าพลาจตอบอย่างสนใจ “พี่ต้องรีบไปรับลูก...” พอเห็นเด็กหนุ่มทำหน้าม่อเยเจ้าตัวเลยเสนอ “น้องรอพี่ไปรับลูกก่อนได้ป่าวละ อยู่ใกล้ๆ นี่แหละ”

เวหารีบตอบตกลง เด็กหนุ่มรออยู่หน้าร้านจนโอมเก็บร้านเสร็จแล้วเดินออกมาพร้อมพนักงานอีกคนที่ชื่อแป้ม หญิงสาวทำหน้าแปลกใจเล็กน้อยที่ลูกค้าคนนี้นั่งอยู่หน้าร้านแต่ก็ไม่ได้ถามอะไร เพียงแค่มิให้ชนิดหนึ่งตามมารยาทแล้วขอตัวกลับไป

โอมดึงประตูเหล็กปิดร้านเรียบร้อยแล้วก็กวักมือเรียกเวหาให้ซ้อนท้ายจักรยานยนต์ของตน ชายหนุ่มขี่รถเลยไปอีกไม่กี่ป้าย รถเมล์ก็เลี้ยวเข้าซอยแคบซึ่งเป็นชุมชนที่ค่อนข้างแออัด มีห้องแถวไม้สองชั้นแบบเก่าสร้างเรียงเป็นแถว เป็นร้านขายของบ้าง ตู้ซ่อมรถบ้าง บางห้องก็เป็นที่พักอาศัย โอมจอดรถหน้าห้องแถวห้องหนึ่งซึ่งปิดประตูเหล็กยัดไว้ แล้วเดินไปเรียกคนข้างใน

“ป้า ผมมาแล้ว”

เวهامองเข้าไปข้างในเห็นเป็นห้องโล่งปูเสื่อน้ำมัน มีของเล่นวางอยู่กระจัดกระจาย มีเด็กเล็กวัยตั้งแต่เตาะแตะจนถึงอนุบาล ห้าหกคนอยู่ในนั้น บ้างก็นั่งเล่น บ้างก็นอนดูขงควดนอนอยู่บนเสื่อ หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งอุ้มทารกออกมาจากในบ้านมาเปิดประตูให้โอม แล้วหันไปร้องบอกเด็กชายที่นั่งเล่นตัวต่อวงนอนอยู่

“ไออาร์ม พ่อเอ็งมาแล้ว”

เด็กชายในชุดนักเรียนอนุบาล ประแบ่งขาไปทั้งแก้มรีบผุดลุก วิ่งเข้ามาเกาะขาโอมแล้วร้องเสียงใส “พ่อจ๋า!”

“ไฉนเร ตกกระด้างแบ่งหน้าเป็นแมวทุกวัน” โอมหัวเราะแล้ว
คว้าตัวลูกชายมาอุ้ม

เด็กน้อยยกอดคอบิดาแล้วร้องขอ “พ่อจ๋า หนูอยากไปเล่น
สนาม”

“ไปสิ หนูกินอะไรหรือยัง หิวป่าว”

ลูกชายพยักหน้าหงิก ๆ “กินแล้วฮับ ป้าพรให้กินขนมปัง
ไส้กรอกกับนมกล่อง” เด็กน้อยหันมามองเวหาที่ยืนอยู่อีกด้าน “นี่
ใครอะ”

“พี่เขามีสຽງกับพ่อ เดี่ยวตอนหนูเล่นสนาม พ่อจะคุยกับพี่เขา
หน่อยนึ่ง”

โอมอธิบายแล้วอุ้มลูกชายนั่งที่เบาะเด็กหน้าจักรยานยนต์
เวหาเมียงมองกลับเข้าไปในห้องแถวห้องนั้นอีกแวบหนึ่ง จังหวะพอดี
กับที่เห็นเด็กเล็กสองคนเพิ่งจะทะเลาะกันแย่งของเล่น ตีกันไปตีกัน
มาพลงกริรร้อง หญิงเจ้าของบ้านตวาดดุตั้งลั่นแต่ไม่ได้เข้ามาแยก
เพราะทารกในอ้อมแขนเองก็ร้องไห้จ้าขึ้นมาพอดีเหมือนกัน

เวหาเห็นภาพความวุ่นวายตรงหน้าแล้วอดไม่ได้ต้องถามออก
มา “มีคนเลี้ยงเด็กคนเดียวเองหรือพี่ เด็กตั้งหลายคน ดูแลไม่ไหว
มั้ง”

“มีแค่ป้าพรแหละ แก่ไม่มีปัญญาจ้างคนมาช่วยหรอก” โอม
ตอบเหมือนเป็นเรื่องปกติ

เวหาขมวดคิ้วเหมือนไม่เห็นด้วยนัก “แถวนี้ไม่มีเนิร์สเซอรี่อื่น
แล้วหรอ”

“มันก็มี แต่แพงวะ เดือนละห้าหกพัน จ่ายไม่ไหว” โอมยอมรับ
ตามตรงก่อนจะยั้งบาง “แถวนี้คนทำงานหาเช้ากินค่ำทั้งนั้น ดีแค่
ไหนที่มีคนช่วยดูแลให้แถมคิดราคาไม่แพง ป้าพรแกดูเสียงดังไป

ยังงั้นแหละ ไม่ได้อะไรหรอก แกไม่เคยตีเด็ก มีของให้เล่น หานมหานนมให้กินรองท้อง ไม่ได้ปล่อยเด็กหิว ได้แค่นี้ก็ดีมากแล้ว”

เวหาฟังแล้วนิ่งอึ้ง อดนึกถึงคำพูดของพี่ฝาแฝดขึ้นมาไม่ได้
“สภาพสังคมแบบนี้ หลายคนก็ไม่มีทางเลือกมากนักหรอกนะ บางอย่างซึ่งเป็นมาตรฐานที่เขาพึงมี กลับกลายเป็นความโชคร้ายที่ได้รับมาเสียด้วยซ้ำ”

เขาซ่อนท้ายรถจักรยานยนต์ของสองพ่อลูกไปยังแฟลกกลางเก่ากลางใหม่หลังหนึ่ง แถวนั้นมีตึกแบบเดียวกันตั้งอยู่สามสี่ตึก ตรงกลางเป็นสวนหย่อมกับสนามเด็กเล่นเล็กๆ มีเครื่องเล่นอยู่ไม่กี่ชิ้น โคมจอตลอดแล้วปล่อยให้ลูกไปวิ่งเล่น ก่อนจะชวนเวหาไปนั่งตรงม้าหินใกล้ๆ

เวหามองเด็กน้อยที่กำลังปั่นกระดานลื่นแล้วออกปากถาม
 “แม่น้องก็ทำงานหระอ พี่ถึงต้องไปปรับลูกเอง”

“เปล่า เขาเสียไปสองปีแล้ว” โอมตอบ

คนถามหน้าเสีย “อ้าวหระอ โทษทีพี่”

“ไม่เป็นไร ยังไงถ้าจะเล่าเรื่องพี่ใจก็ต้องเล่าเรื่องเมียพี่ด้วยนั่นแหละ” โอมยิ้มแล้วเริ่มเล่า “เมื่อก่อนเมียพี่ต้องออกไปทำงานแล้วฝากลูกไว้ให้คนอื่นเลี้ยงแบบนี้จริง ๆ เรามีลูกกันเร็ว...ก็พลาดตามประสาวัยรุ่นนะเนะ ทั้งพี่ทั้งเขาดูแค่ ปวช. หางานเงินเดือนดี ๆ ไม่ค่อยได้ ยังมีลูกยิ่งลำบาก ตอนนั้นพี่ยังติดเที่ยวติดเพื่อน เลิกงานก็ไปกินเหล้า ไปแวนมอไซค์ กลับบ้านมาทะเลาะกับเขาทุกวันอะ”

ชายหนุ่มหัวเราะแห้ง “ยิ่งหลังจากที่มีเรื่องกับหัวหน้าในที่ทำงานแล้วโดนไล่ออก พี่ก็ยังกินเหล้าหนักขึ้น ทะเลาะกับเขาหนักขึ้น จนวันหนึ่งพี่ให้เขาซ่อนท้ายไปปรับลูก เราทะเลาะกันไปตลอดทาง พี่โมโหเลยไล่เขาลงจากรถ ให้เขาเดินข้ามถนนไปปรับลูกเอง แล้วเขา

ก็โดนรถชนตายตรงนั้น...ต่อหน้าต่อตาพี่เลย”

สีหน้าของคนเล่าหมองลงไป เจ้าตัวถอนใจเฮือกใหญ่แล้วเล่าต่อ

“ตอนงานศพพี่ยังเบลอ ๆ จนกลับห้องกับไออาร์มถึงนึกได้ว่าเขาไม่อยู่แล้ว ถ้าพี่ไปส่งเขาให้ถึงที่ เขาก็คงไม่ตาย ไออาร์มร้องให้พลอบยังงี้ก็ไม่หยุด พี่อุ้มมันออกจากห้อง เดินไปเรื่อย ๆ ตอนนั้นก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่าจะไปไหน คิดแต่ว่าถ้าได้เจอเขาก็ก็นั่งดี ไออาร์มเองก็คงอยากหาแม่...”

ภาพชายวัยรุ่นอุ้มเด็กน้อยวัยประมาณหนึ่งขวบเดิน
เลื่อนลอยอยู่ข้างถนนทำให้หลายคนสะดุดตาอยู่บ้าง แต่เกือบทุกคนมองแล้วก็ผ่านเลยไป ยกเว้นชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งขับรถสวนผ่านไป เจ้าตัวจอดรถข้างทาง วิ่งกระหืดกระหอบตามพวกเขามา

“คุณ! คุณคนที่อุ้มเด็กอยู่นะ”

โอมหันไปมองอย่างแปลกใจ คนที่เข้ามาทักเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาทั้งยังแต่งตัวดี ดูแล้วไม่น่าจะเป็นคนที่เขาเคยรู้จัก ลูกชายในอ้อมแขนร้องให้จ้าออกมาอีก เขาทำท่าจะอุ้มลูกเดินต่อ แต่ชายคนนั้นมาขวางไว้แล้วเอ่ยเร็ว

“แฟนคุณบอกว่า อาร์มติดตุ๊กตาหมี เวลาง่วง ถ้าไม่ได้กอดตุ๊กตาหมีจะร้องให้แล้วไม่ยอมหลับ”

โอมขมวดคิ้วงุนงง “พูดอะไร?”

อีกฝ่ายมองเลยไปด้านหลังเขาราวกับจะเพ่งมองบางอย่าง แล้วจึงเอ่ยต่อ

“แฟนคุณเอาตุ๊กตาไปซัก ยังไม่ได้ทันได้ตาก อยู่ในตะกร้าผ้าตรงระเบียบง คุณกลับไปดูสิ”

เจ้าตัวมาแล้วเสนอจะขับรถพาสองพ่อลูกไปส่งยังห้องพัก ทั้งยังถือวิสาสะเดินตามขึ้นมาด้วยหน้าตาเฉย

โอมงุนงจนไม่มีกะจิตกะใจจะห้ามคนแปลกหน้า เขาวางลูกชายลงบนฟูกแล้วเดินไปคู้ตะกร้าผ้าตรงระเบียง ผ้าซักทิ้งไว้หลายวันจนมีกลิ่นอับ กันตะกร้ามืดักตมามียัดนุ่นตัวเล็กซุกอยู่ มันยังขึ้นอยู่เล็กน้อยเพราะไม่โดนแดด เขาหยิบขึ้นมาแล้วเดินไปยื่นให้ลูกชาย เด็กน้อยที่กำลังสะอึกสะอื้นคิดว่าจับตุ๊กตาตัวโปรด กอดไว้แน่นก่อนจะนอนลงบนฟูกแล้วหลับไปง่าย ๆ

เขานั่งมองลูกชายอยู่นาน จนกระทั่งชายหนุ่มที่ยืนอยู่ห่างออกไปเอ่ยขึ้น

“แฟนคุณบอกว่า ถ้าอยากจะขอโทษ ต่อไปก็เลี้ยงลูกให้ดี อย่าคิดสั้นอีกเด็ดขาด”

โอมเงยหน้าขึ้นมองชายคนนั้น น้ำตาเอ่อคลอดวงตาขณะที่ออกปากถาม “เขาโกรธผมหรือเปล่า”

ชายหนุ่มคนนั้นก็มองฟูกที่ลูกชายของเขานอนอยู่ ก่อนจะยิ้มบางแล้วตอบออกไป “เธอบอกว่าไม่ได้โกรธ แต่ถ้าคุณยังไปดื่มเหล้า ไปแวนมอไซค์กับไอ้เพื่อนเหี้ย ๆ พวกนั้นอีก เธอจะโกรธแน่ ๆ”

โอมยิ้มก่อนจะเอ่ยเจือเสียดเสียงสะท้อน “แม่ง บ่นอยู่เรื่องเดียว บ่นเหมือนกันทุกวัน ไม่เคยเบื่อเลยจริง ๆ” เขาว่าแล้วก็ร้องไห้โฮออกมาทั้งอย่างนั้น

“หลังจากนั้นเสียใจก็แวะมาเยี่ยมพวกพี่เป็นระยะ ตอนนั้นแกกำลังจะเปิดร้านกาแฟ พอเห็นว่าพี่ยังหางานประจำทำไม่ได้สักที แกก็เลยถามว่าพี่สนใจจะมาทำงานที่ร้านแกไหม พอพี่บอกสนใจ แกก็ส่งไปเข้าคอร์สบาร์ริสตา ไม่ได้มีสัญญาสัญญาอะไรกัน

หรือท ฟี่เคยถามว่าแกไม่กลัวฟี่ไปเรียนแล้วไม่มาทำงานร้านแกหรือ แกก็ตอบว่า ฟี่ไม่มาทำงานกับแกก็ไม่ใช่ไร ถือว่าแกส่งฟี่เรียนให้มีความรู้มาทำงานทำ แพนฟี่จะได้หมดห่วง” โอมเล่าแล้วสรุปต่อ “ฟี่ไปเรียนชงกาแฟ แล้วก็มาช่วยเสิร์ฟเปิดร้าน ทำงานกับแกมาจนถึงทุกวันนี้แหละ”

“แล้วแพนฟี่ล่ะ ยังอยู่ปะ” เวหาถาม

โอมส่ายหน้า “ไปนานแล้ว เสิร์ฟบอกกว่า หลังจากฟี่ไปเข้าคอร์สบาร์ริสตาได้ไม่เท่าไร เสิร์ฟก็มองไม่เห็นเขาอีก เขาคงวางใจว่าฟี่กับลูกอยู่กันได้แล้วเลยไปตามทางของเขา”

อาร์มที่เล่นจนพอใจแล้ววิ่งกลับมาหาพ่อ อ่อนว่าตนเริ่มหิวอีกแล้ว โอมอุ้มลูกชายเตรียมพากลบขึ้นห้องไปอาบน้ำ เจ้าตัวบอกเวหาทิ้งท้าย “เรื่องของฟี่ก็มีเท่านั้นแหละ ฟี่ก็ไม่รู้ว่ำน้องจะเชื่อหรือเปล่านะ แต่ฟี่รับรองได้อย่างหนึ่งว่า ถ้าเสิร์ฟช่วยใคร แกตั้งใจจะช่วยจริงๆ ไม่ได้หวังผลตอบแทนอะไรหรอก”

“ผมจะลองเอาไปคิดดู ขอขอบคุณฟี่มากนะครับที่เสียเวลาเล่าให้ฟัง” เวหาพยักหน้าแล้วยกมือไหว้อีกฝ่าย

คืนนั้นเด็กหนุ่มกลับถึงห้องแล้วจึงค่อยหยิบนามบัตรใบเล็กออกมาอีกครั้ง เขาแอดไลน์ไอดีที่อยู่บนนามบัตรแล้วพิมพ์ข้อความลงไป

สวัสดีครับ คุณเป็นใจ :

ผมชื่อเวหา น้องของคนที่คุณให้นามบัตรมา :

คุณพอมีเวลาว่างไหมครับ ผมมีเรื่องอยากขอคำปรึกษา :